curieruladventist.ro

Curierul Adventist

NOIEMBRIE 2019: BISERICĂ ȘI MÂNTUIRE CROITE DUPĂ GUST + GLASUL DOMNULUI + NECROPOLA DIN VATICAN + SCARA LUI PETRU – SCALA LUI PETRU + BIBLIA, SURSA ȘI REPERUL PSIHOLOGIC AL CREȘTINULUI + ADOPTĂ UN PASTOR ARMEAN/ GRUZIN ÎN ARCA BISERICII DIN ROMÂNIA + MÂNGÂIAȚI PE POPORUL MEU!

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălţăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experienţe ale dragostei Lui nemărginite, de articole şi ştiri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul şi să aibă o speranţă vie în apropiata Lui revenire.

27 noiembrie 2019

Ziua Porţilor Deschise

■ 24 de ore
■ reduceri* între 10% şi 80%

comenzi@viatasisanatate.ro
www.viatasisanatate.ro
021 323 00 20 • 0740 10 10 34
0787 52 37 12

* *Biblia de studiu* şi *Imnurile creştine* au reducere 10%, iar *Biblia* are reducere 22%. Nu beneficiază de ofertă cărţile din proiectul Cartea Anului.

Livrare gratuită pentru comenzi de minimum 90 de lei prin Poşta Română, respectiv 150 de lei prin curierat rapid.

25 de ani

evs editura viaţă şi sănătate

Anul XCVI, NOIEMBRIE 2019. Publicaţia oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-şef Teodor Huţanu; Coordonator ediţie limba maghiară Ernest Szasz; Consultanţi: Aurel Neaţu, Georgel Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, Viorel Răducan, Iosif Paşca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Dragoş Muşat, Gelu Poenariu, Florian Ristea, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondenţă: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viaţă şi Sănătate, Şos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

MARELE HRISOV MISIONAR

Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin! (Matei 28:18-20)

Înainte de înălțarea Sa la cer, Domnul Hristos le-a dat ucenicilor Săi o însărcinare, spunându-le că ei urmau să fie executorii testamentari prin care El lăsa lumii comorile vieții veșnice. „Voi ați fost martorii vieții Mele de sacrificiu în favoarea lumii", le-a spus El. „Ați văzut străduaniile Mele pentru Israel. Și, cu toate că poporul Meu nu a voit să vină la Mine ca să poată avea viață, deși preoții și conducătorii au făcut cu Mine ce le-a plăcut, deși ei M-au lepădat, vor mai avea încă o ocazie de a primi pe Fiul lui Dumnezeu. Voi ați văzut că pe toți aceia care vin la Mine, mărturisindu-și păcatele, Eu îi primesc bucuros. Pe cel care vine la Mine, cu niciun chip nu-l voi da afară. Vouă, ucenicilor Mei, vă încredințez această solie a îndurării. Ea trebuie să fie dusă atât la iudei, cât și la neamuri – mai întâi la Israel și apoi tuturor neamurilor, limbilor și popoarelor. Toți care cred trebuie să fie strânși într-o biserică."

Însărcinarea Evangheliei este marele hrisov misionar al Împărăției lui Hristos. Ucenicii urmau să lucreze cu sârguință pentru suflete, adresând invitația harului. Nu trebuiau să aștepte ca oamenii să vină la ei, ci ei trebuiau să meargă la oameni cu solia lor.

Ucenicii aveau să ducă mai departe lucrarea lor în Numele lui Hristos. Fiecare cuvânt și faptă a lor trebuiau să îndrepte atenția asupra Numelui Său, care are acea putere vitală prin care păcătoșii pot fi mântuiți. Credința lor trebuia să se concentreze asupra Lui, care este izvorul îndurării și al puterii. În Numele Său, ei trebuiau să prezinte cererile lor Tatălui și să primească răspuns. Ei trebuiau să boteze în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Numele lui Hristos trebuia să constituie parola, cuvântul lor de ordine, semnul prin care să fie deosebiți, legătura unirii lor, autoritatea activității lor, precum și izvorul succesului lor. Nimic nu avea să fie recunoscut în Împărăția Sa, dacă nu purta Numele și semnătura Sa.

Când Domnul Hristos le-a spus ucenicilor să meargă în Numele Său pentru a-i aduna în biserică pe toți aceia care cred, El le-a pus în față, în mod lămurit, nevoia de a rămâne la cele simple. Cu cât avea să fie mai puțină paradă și spectacol, cu atât influența lor spre bine avea să fie mai mare. Ucenicii trebuiau să vorbească în același mod simplu în care a vorbit Hristos. Ei trebuiau să întipărească în mintea ascultătorilor învățăturile pe care El li le dăduse. ■

Ellen G. White, *Faptelor apostolilor,* pp. 21–23

CUPRINS

3 **Editorial**
Ellen G. White
Marele hrisov misionar

4 **Tineret**
Lorel Atomei
Promisiunea lui Dumnezeu pentru 2 600 de exploratori

6 **Spiritual**
Ősz Farkas Ernő
Biserică și mântuire, croite după gust

9 **Eveniment**
Dan Constantinescu
Popas în timp până la marea întâlnire

12 **Reflecții**
Ștefan Radu
Glasul Domnului

14 **Istoria creștinismului**
Beniamin Lupu
Necropola din Vatican (1)

16 **Eveniment**
Titi Pârvan
A XXI-a întâlnire a pensionarilor Casei de Pensii a Uniunii Române

18 **La odihnă**

19 **Spiritual**
Emilian Niculescu
Scara lui Petru – scala lui Petru

20 **Psihologie creștină**
Liviu Văduva
Biblia, sursa şi reperul psihologic al creştinului

22 **Misiune**
Daniel Nițulescu
Adoptă un pastor armean/gruzin în arca Bisericii din România

25 **Apologie**
Pavel Burlacu
Mângâiați pe poporul Meu! (1)

27 **Hermeneutică**
Daniel Olariu
Procedeul literar al revelației în cartea profetului Daniel

30 **De la inimă la inimă**
Aurel Neațu
Faceți ucenici!

31 **Pagina copiilor**
Alina Chirileanu
Prieteni cu Isus

CA_noiembrie_2019.indd 3 10/25/2019 11:10:54 AM

PROMISIUNEA LUI DUMNEZEU PENTRU 2 600 DE EXPLORATORI

A XIII-A EDIȚIE A CAMPOREEI EXPLORATORILOR DIN DIVIZIUNEA INTER-EUROPEANĂ S-A DESFĂȘURAT ÎNTRE 29 IULIE ȘI 4 AUGUST, ÎN PORTUGALIA, ÎNTR-UN PARC NATURAL DE ARBORI DE PLUTĂ ȘI EUCALIPT DIN APROPIERE DE LISABONA. AU VENIT PESTE 2 600 DE EXPLORATORI DIN 13 ȚĂRI, PRECUM FRANȚA, GERMANIA, CEHIA, BULGARIA SAU CHIAR AUSTRALIA. DELEGAȚIA ROMÂNIEI A NUMĂRAT 43 DE PARTICIPANȚI, ÎNSĂ, ÎN AFARĂ DE DELEGAȚIA BULGARIEI ȘI DE CEA A AUSTRALIEI, AM GĂSIT CEL PUȚIN CÂTE UN ROMÂN ÎN FIECARE DINTRE CELELALTE ȚĂRI.

Din acest moment vom îngropa securea războiului", spunea Jonathan Tejel, directorul Departamentului de Tineret al Diviziunii Inter-Europene, la ceremonia de deschidere a Camporeei Exploratorilor din Diviziunea Inter-Europeană. Expresia „a îngropa securea războiului" provine de la triburile de amerindieni, ale căror căpetenii, atunci când se așezau la sfat, înfigeau tomahawk-urile, sau cuțitele, în pământ, arătând astfel că toate ostilitățile încetează până la „dezgroparea" armei. Tocmai acesta a fost și mesajul lui Jonathan înainte de a înfige securea în buturuga din fața sa.

„Întărește-te și îmbărbătează-te!"

În fiecare dimineață și seară, aveau loc întâlnirile în plen, care cuprindeau momente de devoțiune prin cântare, prin rugăciune și prin cuvânt. Pastorul Stephan Sigg, președintele Conferinței Germane din Elveția, a ținut atât devoționalele de dimineață, cât și cele de seară, toate urmărind viața personajului-temă al camporeei – Iosua. Astfel, în fiecare zi, exploratorii au aflat despre trăsăturile de caracter pe care le-a dezvoltat Iosua în relația sa cu Dumnezeu, bazându-se necurmat pe promisiunea Sa cu privire la țara Canaanului. „God's Promise" (Promisiunea lui Dumnezeu) a fost și numele camporeei, reprezentând, după cum spunea pastorul Sigg într-una din predici, „nu doar o promisiune față de Iosua, ci o promisiune actuală față de noi, cei de aici și de acum. *Be bold! Be strong! For the Lord your God is with you!*" (Întărește-te și îmbărbătează-te! Căci Domnul Dumnezeul tău este cu tine – Iosua 1:9)

Fiind un eveniment pentru exploratori, în fiecare zi au avut loc ateliere și activități specifice taberelor de exploratori, precum fierărie, pictură cu nisip, string-art sau prim ajutor. De asemenea, au fost și activități speciale, cum ar fi „tabăra de refugiați", în care copiii învățau, prin patru provocări, despre viața refugiaților. În aceste provocări, copiii trebuiau să intre, pentru câteva minute, în pielea unui refugiat și să-și caute adăpost, apă potabilă, mâncare,

CA_noiembrie_2019.indd 4 10/25/2019 11:10:54 AM

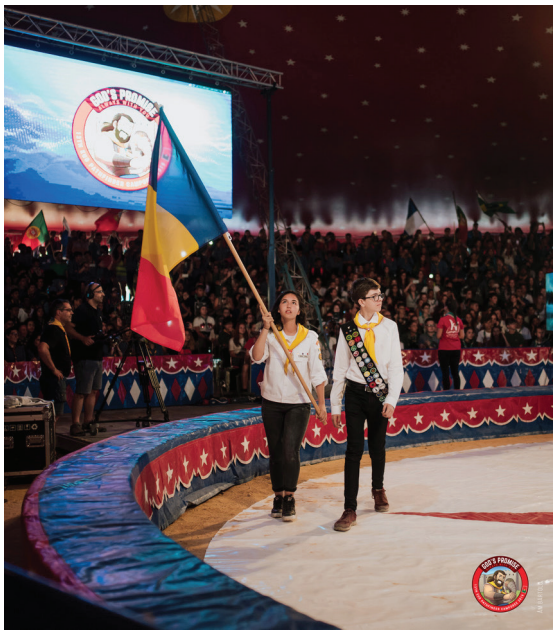

iar la urmă să-și organizeze bagajul pentru a putea să-l care în cazul în care ar fi fost alungat de poliție sau de răuvoitori. La toate atelierele și activitățile de pe parcursul zilei, copiii câștigau niște „talanți” pe care-i puteau folosi seara la City Life (Piața Cetății). Piața Cetății era formată din mai multe tarabe ce înconjurau cortul mare unde aveau loc întâlnirile de plen. La aceste tarabe, copiii își puteau cheltui talanții savurând o limonadă sau o vată de zahăr sau participând la diferite jocuri pe care le-ar fi găsit într-o piață istorică a oricărei cetăți.

Decizii

Însă talanții nu erau doar pentru distracție. De fapt, încă de marți dimineața, Jonathan a explicat scopul acestora. În fiecare zi, în Piața Cetății urma să fie amplasat un cort ADRA, unde exploratorii puteau să doneze talanți pentru a ajuta până la 30 de copii din Sao Tome să meargă la școală și să aibă mâncare pentru 365 de zile. „Decizii. Ai de luat o decizie. Te poți distra sau poți alege să donezi talanții către ADRA pentru a face o diferență în viața multor copii din Sao Tome”, spunea Jonathan Tejel marți dimineața. Până joi seara au fost donați mai mult de 10 000 de talanți, ceea ce înseamnă suma necesară sponsorizării celor 30 de copii din Sao Tome. Vineri seara, 13 tineri au fost botezați, arătând astfel, după cum spunea pastorul Sigg în predica de dinaintea botezului, „că acceptă public promisiunea lui Dumnezeu cu privire la viața lor”.

„Camporeea Internațională a Exploratorilor oferă posibilitatea copiilor de a-și face noi prieteni, de a învăța și de a vedea lucruri noi, precum și de a vedea că familia bisericii este mult mai mare și diversă decât poate au crezut ei”, a declarat Benjamin Stan, directorul programului de Exploratori și Licurici al Uniunii Române. Camporeea din acest an a fost cea mai mare, ca număr de participanți, din istoria Diviziunii, cu peste 2 600 de exploratori. La fiecare întâlnire în plen, era un moment în care se aminteau câteva lucruri interesante despre una din țările prezente la camporee. Despre România s-a spus că are cea mai mare comunitate adventistă din toată Diviziunea, deși, din cauza distanței, au fost prezenți doar 43 de participanți. ■

Lorel Atomei este jurnalist la revista *Opinia Studențească*.

MODELUL IOSUA

LOREL ATOMEI

EXPLORATORII AU AFLAT DESPRE TRĂSĂTURILE DE CARACTER PE CARE LE-A DEZVOLTAT IOSUA ÎN RELAȚIA SA CU DUMNEZEU.

CA_noiembrie_2019.indd 5 10/25/2019 11:10:55 AM

BISERICĂ ȘI MÂNTUIRE, CROITE DUPĂ GUST

Odată le-am cerut ascultătorilor mei să-și scoată telefoanele mobile și să-mi arate imaginea inițială. Începând cu imagini din natură mi-a fost dat să văd toate varietățile, însă nu erau două la fel. Fiecare și-a ales imaginea după gustul său.

Mai mulți cititori își amintesc imagini din secolul trecut. Dacă mă gândesc la anii de școală, atunci reapare imaginea uniformelor școlare. Cineva a visat cum ar trebui să arate un tânăr vlăstar comunist și fiecare elev trebuia să arate astfel. Lupta cu fetele era mai ales în privința panglicii care prindea părul. Fie că era justificat sau nu, atât peste părul scurt, cât și peste cel lung trebuia aplicată panglica. Nu era permis să-ți alegi după gust nici articolele de vestimentație și nici accesoriile. La televizor era un singur canal, așa că nu puteai viziona decât ceea ce era gândit de ocrotitorii neamului ca să constituie hrana ideologică.

SENZAȚIA TRĂIRII REALITĂȚII SE POATE CROI DUPĂ GUST. ÎNTREBAREA CARE SE PUNE NU MAI ESTE: CE S-A ÎNTÂMPLAT ÎN REALITATE, CI CUM PERCEP EU CEEA CE S-A ÎNTÂMPLAT ȘI CE EFECT EXERCITĂ ACEST LUCRU ASUPRA MEA. EU SUNT PUNCTUL DE REFERINȚĂ ȘI NU MAI EXISTĂ REALITATE OBIECTIVĂ.

Azi putem să ne croim chiar și hainele de școală după gust. Noi ne alegem ce vrem să vizionăm și nu ne mai trebuie nici televizor. E suficient internetul. Mai mult decât atât: fiecare poate alege dinainte care să fie perspectiva din care să se informeze despre un eveniment, fără să fie interesat de alte surse, deoarece chiar și senzația trăirii realității se poate croi după gust. Întrebarea care se pune nu mai este: ce s-a întâmplat în realitate, ci cum percep eu ceea ce s-a întâmplat și ce efect exercită acest lucru asupra mea. Eu sunt punctul de referință și nu mai există realitate obiectivă.

Alegem după gust dotările extra ale mașinii, în funcție de cum suntem noi și în funcție de posibilitățile noastre financiare. Niciodată în istorie nu a fost posibil să fie croite atâtea lucruri după gustul propriu ca în ziua de azi. Nu am putea spune că este o greșeală, doar că aceasta a creat o cultură, iar cultura a creat un mod de viață.

Chiar dacă croirea după gustul propriu ar întâmpina vreun obstacol în timp și spațiu, nu trebuie să disperăm, pentru că ne stă la dispoziție lumea virtuală, unde totul este posibil.

Dintre acestea, o invenție căreia i se face multă reclamă este biserica realității virtuale. Conform reclamei, biserica virtuală are o mulțime de avantaje. Nu este necesară o investiție, e nevoie doar de niște ochelari VR (ochelari pentru vizionarea realității virtuale). Nu trebuie să te scoli de dimineață. Nici nu trebuie să te îmbraci. Poți să-ți pui ochelarii chiar fiind în pat și, din meniul oferit, să-ți alegi tot ce-ți dorește sufletul.

Conform filmului de reclamă, cam ce ai putea să-ți alegi?

- Poți să-ți alegi clădirea care corespunde cel mai mult pretențiilor tale.
- Cu un singur clic, poți să decizi în ce fel de vestimentație să apară prezentatorul: costum, reverendă, stil amish, în robă sau conform modei seculare.
- Un clic, și alegi modalitatea de interacționare: strângerea mâinii la ușă, completarea unei foi de reacție, prinderea de mâini în cerc sau fără toate acestea.
- Poți alege care să fie muzica de la serviciul divin. Conform sloganului lor, nu trebuie să suporți muzica pe care nu o agreezi.
- Poți să-ți alegi chiar și conducătorul serviciului divin și poți să comanzi costumul în care îți place să-l vezi.
- Pe o scală de la 1 la 5 poți alege gradul tău de angajament în urma predicii.
- Poți alege tema predicii pe care vrei s-o auzi din următoarele categorii: solii de genul „simte-te bine”, încurajare, mărinimie, acceptare, pace sau altele.
- Cea mai importantă ofertă: nu trebuie să te temi că vei atipi în timpul predicii. Poți dormi liniștit pe tot parcursul.
- Dacă telefonul te avertizează că începe meciul preferat, poți comuta pe loc.
- Pe paginile de socializare, poți să-ți împărtășești opiniile. Dacă în timpul serviciului divin vei butona telefonul, nu te va deranja nimeni, deoarece tu îi vezi pe toți, dar pe tine nu te vede nimeni.
- Fie ca duminică dimineața totul să vorbească despre tine – spune naratorul cu multă convingere.

Oare aceasta să fie biserica viitorului? Croirea după gust a creat o cultură, cultura – un mod de viață, modul de viață – o filosofie, iar filosofia –

CA_noiembrie_2019.indd 6 10/25/2019 11:10:55 AM

o teologie. Doar că aceasta nu este ceva original. Teologia a fost patentată deja inițial, așa cum citim în Geneza 4:1-10 cu privire la întâmplarea cu Cain și Abel. Două persoane, mai bine zis doi frați, din aceeași familie, cu aceeași educație, cu aceeași ordine a valorilor, însă unul acceptă teologia, iar celălalt își croiește teologia proprie după gustul său.

Jertfa adusă reflecta ceea ce era în interiorul lor. Poate aceasta a fost prima ocazie în care nu părintele lor îndeplinea serviciul jertfirii, ci ei înșiși o puteau face. Aparent nu era nicio deosebire în privința ascultării, a dispoziției de a jertfi, a altarului, a rugăciunii. Doar obiectul jertfei a fost croit de unul din ei pe gustul propriu. Abel a adus ceea ce cerea Dumnezeu. Jertfa care implica sângele recunoștea că doar la Dumnezeu este salvare. Doar soluția Lui poate mântui și nu există nicio altă cale. Era o manifestare de încredere și consacrare. Cain refuză această perspectivă. El a adus o jertfă prin care evidenția propriile eforturi. El a oferit roadele muncii sale. A fost o jertfă croită după propriul gust, pentru că era mânat de o altă motivație. Mai exact, deosebirea provenea dintr-o imagine despre Dumnezeu croită după gustul său. Începând de la Cain, această practică a continuat. Suntem martorii unei creații inversate. Conform acesteia, nu Dumnezeu ne-a creat, ci noi ne-am creat imaginea proprie despre Dumnezeu. Cu alte cuvinte, am croit revelația după imaginea noastră. Imaginea noastră despre Dumnezeu va determina reacția pe care o vom avea în situațiile critice. De aceasta depinde totul.

Cain a pus la îndoială dreptatea lui Dumnezeu – spune Ellen G. White – și Îl considera ca fiind nedrept: „Cain a păşit murmurând înaintea lui Dumnezeu. Nu credea în jertfa promisă și nici în necesitatea de a aduce jertfe." Jertfa lui era oglindirea exactă a imaginii sale despre Dumnezeu.

Croirea după propriul gust nu are doar dimensiuni filosofice și teologice, ci are atât consecințe etice, cât și relaționale. Cain a primit și un avertisment concret cu privire la aceasta, care se află, formulat în alți termeni, și în Noul Testament: „Să n-apună soarele peste mânia voastră și să nu dați prilej Diavolului (în original, *topos* înseamnă un loc unde să-și pună piciorul) Efeseni 4:26-27.

Alpiniștilor le poate fi de ajutor orice pentru a-și pune piciorul, chiar și o crăpătură mică. Dar dacă se realizează aceasta, îi este suficient pentru a-i ține toată greutatea corpului.

Urșii spălători sunt drăgălași cât timp sunt mici. Dar pe măsură ce cresc, la vârsta de 24 de luni, din cauza unor modificări de natură hormonală, se schimbă fundamental și pot să-și atace chiar și stăpânii. „Banditul (ursul ei) niciodată nu mă va ataca", a fost replica unei doamne în urma avertizărilor unui specialist. Dar după două luni, doamna s-a prezentat la chirurgie estetică. Păcatul sosește mereu în ambalajul inocenței și al drăgălășeniei. Îl considerăm inofensiv pentru că avem în vedere propriile intenții și nu luăm în calcul consecințele. Ne sunt de mare folos prietenii care sunt sinceri față de noi. Adesea cel aflat în primejdie sesizează cel mai puțin pericolul.

PERSPECTIVA DIVINĂ

ÖSZ FARKAS ERNŐ

Păcatul croit după gustul nostru, Banditul, este blând atât timp cât îl mângâiem, apoi ne mușcă pentru că el vrea să ne croiască pe noi pe gustul său.

JERTFA CARE IMPLICA SÂNGELE RECUNOȘTEA CĂ DOAR LA DUMNEZEU ESTE SALVARE. DOAR SOLUȚIA LUI POATE MÂNTUI.

Trăim într-o cultură croită pe gustul nostru, care este parte a vieții noastre cotidiene; cu toate acestea, întâmplarea din Antichitate ne avertizează: mântuirea, salvarea, eliberarea, rezolvarea problemelor vieții nu se află în mâinile noastre.

- Soluția nu se poate croi pe gustul nostru, ea poate fi doar acceptată.
- Dumnezeu nu poate fi croit după gusturile noastre, ci doar poate fi cunoscut.
- De aceea, nici biserica (trupul Său) nu poate fi croită după gustul nostru, putem doar s-o slujim. Mulți părăsesc comunitatea pentru că nu le îndeplinește toate plăcerile, „pentru că nu vorbește despre ei"! Dar tocmai aceasta amintește despre faptul că cei capabili de relații de încredere sunt dispuși să accepte ordinea ei de valori, soluția ei, numesc bine ceea ce ea consideră că este bine, respectiv rău, ceea ce ea numește a fi rău, indiferent dacă aceasta este confortabil sau nu.

Dumnezeu vrea să ne croiască pe noi pentru mântuire

Întâmplarea cu Cain și Abel l-a preocupat și pe înțeleptul Solomon. Nu doar că a cugetat la ea, ci a și experimentat ambele roluri, iar apoi a așezat în scris concluziile sale. El se folosește de imaginile antice ale Bibliei pentru a transmite ceva surprinzător. În primul capitol din Eclesiastul domină cuvântul *hevel* (abur, respirație, efemeritate, deșertăciune), după cum în Geneza 4 apare *abel* (același cuvânt).

În capitolul 2 din Eclesiastul este amintit de mai multe ori cuvântul *quanah*, ceea ce înseamnă a lua, a dispune de ceva, a croi după plăcere viața, teologia și pe Dumnezeu. Ce a deținut Cain? Tot ceea ce am dori să deținem și noi azi:

1. O concepție despre Dumnezeu, croită după gustul său. Așa trebuie să I Se slujească și așa trebuie să ne închinăm, după cum gândesc eu. Eu știu ce-I place lui Dumnezeu. Nu în conținutul jertfei consta marea deosebire, ci în felul oferirii ei. „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain" (Evrei 11:4). Motivația era diferită și ca urmare și calitatea jertfei.

CA_noiembrie_2019.indd 7 10/25/2019 11:10:55 AM

2. Avea o concepție despre lume croită după propriul său gust. Adam și Eva sunt înștiințați despre consecințele răzvrătirii lor. Conform cu Geneza 4:5, Cain s-a mâniat foarte tare. El protestează, reproșează și Îl critică pe Dumnezeu. Versetul 14 descrie reproșul față de Dumnezeu: m-ai alungat, am devenit un fugar.
3. Frate croit pe gustul său. În textul biblic apare mereu Abel ca fiind fratele lui Cain și niciodată reversul. El era cel care îl domina pe fratele său. Nu el era fratele.
4. Avea un semn pe corpul său pentru ca nimeni să nu-l omoare. Acesta îi aducea aminte de păcatul comis, dar și de harul lui Dumnezeu, de a doua șansă. Scopul urmărit de Dumnezeu nu a fost nimicirea lui Cain, ci acela de a-i curma ura.
5. El stăpânea țara Nod, un teritoriu unde, deși era în siguranță, trăia ca un fugar.
6. Avea soție.
7. Avea doi fii: Enoh și Lameh.
8. Era stăpânul unei cetăți construite de el după gustul său. Conform tradiției, este cel mai vechi oraș din Mesopotamia.

FĂRĂ DUMNEZEU, OMUL NU POATE FACE CA VIAȚA SĂ AIBĂ UN SENS RAȚIONAL NICI CU AJUTORUL BANILOR, NICI CU PUTERE, NICI CU ȘTIINȚĂ, NICI CU DISTRACȚII. FĂRĂ DUMNEZEU, VIAȚA NU FUNCȚIONEAZĂ. OMUL ARE NEVOIE DE DUMNEZEU, DE PERSPECTIVA VIEȚII VEȘNICE PENTRU A RĂSPUNDE LA ÎNTREBĂRILE DIFICILE CU PRIVIRE LA VIAȚĂ ȘI MOARTE.

Exact aceasta era semnificația numelui său: a stăpâni, a procura, a acapara, cu alte cuvinte a croi ceva după gustul tău. Nu acesta ar fi rostul vieții? Siguranță de sine teologică, o concepție proprie despre Dumnezeu, despre serviciul divin. Eu spun chiar și lui Dumnezeu ce este bine, apoi curajul de a te răzvrăti, dacă tratamentul nu mi se pare a fi drept, echitabil; să-l domini pe un frate sau să domnești peste o frăție; să porți un semn distinctiv, să ai un profil propriu; să deții pământ, o avere fără clauze, o cetate și, ca atare, putere; o soție, doi urmași. Ce mai lipsește de pe listă? Eclesiastul 2 conține aceste elemente: eu am sădit, eu am zidit, eu am realizat, eu am dobândit. Ai ce etala: cetatea rămâne, rămân urmașii, rămâne numele...

În opoziție cu acesta, Abel, poartă deja în sine cuvântul *hevel*. Semnificația sa este respirație, abur, adică o existență fără de valoare, efemeră, trecătoare. Este o viață în care nu a avut un frate, doar el era frate; nu avea o teologie proprie sau o concepție proprie despre lume. El era doar o persoană obedientă față de instrucțiunile primite; nu avea pământ, soție, cetate, sau copii. Din perspectiva morții fără de noimă trebuie să ne punem întrebarea: are rost să trăiești o viață de devotament față de Dumnezeu?

Mulți propovăduiesc faptul că, dacă cineva este creștin, va primi de toate ca recompensă. Dacă nu le primește, atunci nu este un creștin bun. Aparent, Marcu 10:29,30 sugerează acest fapt. Marcu a scris evanghelia sa înaintea celorlalți evangheliști, care îl citează și interpretează cuvintele Domnului Isus.

Conform cu Matei 19:27-29, nu acum și nu aici vor fi toate lucrurile bune. Evrei 11:39 este mai explicit, arătând că făgăduințele nu s-au împlinit în timpul vieții lor. Atunci merită să-I slujești lui Dumnezeu? Răspunsul nu este ascuns sub obroc.

1. Rezolvarea cărții Geneza este următoarea. În locul lui Abel se naște Set, înlocuitorul. El primește numele de dar al lui Dumnezeu. Prin el se continuă traseul mesianic reprezentat de Abel, al cărui final este nașterea Domnului Isus.

2. Soarta lui Cain? A venit potopul și a măturat pământul, cetatea, urmașii și tot ce a realizat Cain. Concepția sa proprie despre lume nu l-a salvat, nici legile proprii, sau viața lui seculară de independență față de Dumnezeu. Pur și simplu totul a fost șters de pe fața pământului. În timp ce linia genealogică a lui Abel se continuă prin înlocuitorul Set, I se perpetuează numele, supraviețuiește potopului și, pe linia aceasta, este salvată lumea.

Soluția cărții Eclesiastul

Doar din perspectiva lui Dumnezeu se vede tot tabloul, răspunsul complet fiind în Eclesiastul 12:13,14. Fără Dumnezeu, omul nu poate face ca viața să aibă un sens rațional nici cu ajutorul banilor, nici cu putere, nici cu știință, nici cu distracții.

Fără Dumnezeu, viața nu funcționează. Omul are nevoie de Dumnezeu, de perspectiva vieții veșnice pentru a răspunde la întrebările dificile cu privire la viață și moarte.

Doar la cruce găsim rezolvarea, sensul, răspunsul la DE CE-urile noastre. Dar aceste răspunsuri nu rezolvă totul aici și acum. Oameni nevinovați vor continua să sufere, vor mai muri bebeluși, în timp ce oameni răi vor continua să dețină puterea. Și mai departe cel cinstit poate fi sărac, iar înșelătorul – bogat. Pentru încă o vreme, sufletele de sub altar vor striga: „Până când Doamne?”

În cele din urmă, Dumnezeu va pune punct nedreptăților și va face ordine. Există un viitor sigur, o țintă rațională. Răspunsul final este Isus Hristos. ■

Dr. Ősz Farkas Ernő, președinte, Conferința Duna, Ungaria

CA_noiembrie_2019.indd 8 10/25/2019 11:10:56 AM

POPAS ÎN TIMP PÂNĂ LA MAREA ÎNTÂLNIRE

Sub această emblemă s-au desfășurat serviciile divine din Biserica Adventistă Bacău–centru în Sabatul din 7 septembrie a.c., când generațiile de copii și tineri ai anilor ’70 și ’80 și-au dat întâlnire în „biserica-mamă”. Iar expresia aceasta nu este doar o figură de stil, câtă vreme numeroși participanți au subliniat faptul că, alături de influența familiei, influența bisericii în care au crescut și s-au format a fost atât de puternică încât a contracarat toate celelalte influențe ale unei lumi care se îndepărtează pe zi ce trece de Dumnezeu.

Veniți din toate colțurile lumii, participanții au sporit emoția revederii, rememorând momente semnificative ale devenirii lor spirituale care s-au desfășurat în cadrul sau în incinta bisericii din Bacău. Au fost evocate figurile primilor educatori – părinții, ale instructorilor de la grupele de copii și juniori, ale celorlalți slujbași: diaconi, prezbiteri și, în mod deosebit, ale responsabililor cu lucrarea muzicală, care au transformat repetițiile și celelalte întâlniri posibile la acea vreme în ocazii binecuvântate de dezvoltare spirituală în care s-au clădit caractere.

Într-o vreme în care libertatea de conștiință era supusă unor restricții și constrângeri greu de imaginat, „măsuța cu nisip”, planșele cu imagini biblice pictate de fratele Pârgaru – care avea doar o singură mână, dar avea din belșug har și dragoste pentru copii, programele muzicale, concursurile biblice, excursiile în natură și slujirea celor aflați în nevoie au fost instrumentele prin care, folosindu-se de oameni aleși și dedicați, Cel de Sus a reușit să ne apropie de Cuvânt, de Adevăr.

În afara amintirilor comune evocate de numeroși vorbitori și a prezenței copiilor celor în cauză, emoționantă a fost revederea prin intermediul imaginilor și mesajelor transmise de familia Ștefania și Gabriel Proksch, sau de frații Ștefan și Ioan Tajti. La fel de impresionante au fost și înregistrările transmise de unii colegi de generație, precum Gabriela Păun sau Puiu Mihordea.

Cei care au depănat amintiri ne-au reamintit de pastorii care au deservit comunitatea în acea perioadă, dar și de predicatorii care s-au perindat la amvonul bisericii, fie că erau pastori din țară, fie vizitatori din străinătate, precum frații Robert Pierson – președinte al Conferinței Generale între anii 1966 și 1979, sau Edwin Ludescher – președinte al Diviziunii Euro-Africa între 1975 și 1994.

Dar ceea ce ne-a unit și desfătat deopotrivă, înălțându-ne sufletele pline de recunoștință către cer, a fost muzica: imnuri creștine, mai vechi sau mai noi, prelucrări ale unor melodii din patrimoniul clasic românesc, coruri celebre din oratoriul *Messiah,* de Händel, și chiar o partitură inedită – *Uniți în Hristos*. Refăcând atmosfera programelor muzicale de altădată, vocile coriștilor s-au împletit cu sonoritățile instrumentale, într-un prinos de slavă și de recunoștință la adresa Celui care ne-a îngăduit o asemenea bucurie, ca o pregustare a bucuriei pregătite celor mântuiți în Împărăția Sa.

„Am avut mari emoții în momentul în care mi-am dat seama că omenește era imposibil să se realizeze în mod onorabil programul propus”, a spus dirijorul Ștefan Tajti jr., unul dintre organizatori, la scurt timp după încheierea acestuia. „Mare mi-a fost surpriza să constat că în fața noastră, pas cu pas, apele Mării Roșii s-au despicat și am putut trece cu bine și nevătămați împreună prin acest program cu adevărat peste puterile noastre. Aceasta I se datorează, în primul rând, lui Dumnezeu, care a trimis îngerii Săi să cânte cu noi, dar și vouă, care v-ați implicat cu bucurie și cu tot ce ați avut mai bun în voi.

Nu putem trece cu vederea susținerea plină de căldură a fratelui pastor Săvel Lupu, a întregii biserici locale, unde ne-am simțit din nou – fie și pentru un singur Sabat – *acasă*. Găzduirea oaspeților, masa de părtășie, întocmirea mapelor cu partituri, oferirea unor plachete aniversare au fost doar câteva din gesturile de dragoste cu care am fost întâmpinați și însoțiți pe tot parcursul evenimentului.

Desigur că remarcile personale, oricât de înflăcărate ar fi, nu pot acoperi întreaga bogăție de sentimente și emoții care s-au manifestat cu acest prilej, motiv pentru care în cele ce urmează vom menționa opiniile unora dintre protagoniștii programului aniversar.”

A consemnat **Dan Constantinescu** – Brașov

CA_noiembrie_2019.indd 9 10/25/2019 11:10:56 AM

„Dacă, privind la actualul ambient al bisericii – ascunsă după blocuri și garduri și cu o curte largă, dar pavată – m-a cuprins nostalgia după bujorii, crinii, iarba și pomii fructiferi de odinioară, repetițiile corului și orchestrei reunite, dar și programul festiv al întregului Sabat au fost un adevărat maraton al bucuriei, părtășiei și laudei către bunul Dumnezeu. Evenimentul reîntâlnirii după o jumătate de secol la Bacău ar putea fi descris în cuvintele „de aceea noi nu cădem de oboseală, ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși cel dinăuntru se înnoiește din zi în zi" (2 Corinteni 4:16). Am ascultat cu emoție experiențe învăluite în negura timpului, dar care au influențat viețile noastre până în prezent. Am sorbit împreună atmosfera cerească, ne-am răcorit sufletul văzând că Dumnezeu a fost cu noi în toți acești ani în diaspora și ne-a adunat iarăși, chiar dacă numai pentru un Sabat, acasă, la Bacău." (**Andrei Tajti** – Bogenhofen, Austria)

„Nu avem cuvinte îndeajuns pentru a ne exprima bucuria pe care am simțit-o întâlnindu-ne cu voi toți. Se pare că trecerea timpului, în loc să ne distanțeze unii de alții, ne-a apropiat mai mult. Ați fost cu toții bucuria inimii noastre în aceste zile și vă mulțumim fiecăruia în parte pentru contribuția pe care ați avut-o, făcând posibilă această întâlnire. Vă asigurăm că fiecare dintre voi aveți un loc în inima noastră. A fost într-adevăr o pregustare a veșniciei pe care o vom putea petrece împreună dacă-L iubim pe Domnul din toată inima noastră și ne pregătim pentru a-L întâlni." (**Doina Memete** – Timișoara)

„Experiențele au constituit deliciul Sabatului. Au fost redate cu bucurie amănunte rămase în memoria copiilor de altădată – amintiri de la Școala de Sabat copii, cu lădița de nisip, cu surorile și frații care s-au dedicat educării spirituale, cu repetițiile de la corul copiilor, al tinerilor și al celor majori. A fost o întâlnire de mare încărcătură emoțională, o pregustare a zilei când Isus va reveni. Experiențele relatate au inspirat laudă, mulțumire și bucurie pentru împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu din Isaia 46:4: «Eu voi fi Același, până la cărunțețile voastre vă voi sprijini. V-am purtat și tot vreau să vă mai port, să vă sprijin și să vă mântuiesc.»" (**Dorina Cașcaval** – Bacău)

„Au fost evocate amintiri despre modele ale copilăriei și ale tinereții noastre: pastori, prezbiteri sau membri ai bisericii mai puțin cunoscuți, dar care au strălucit prin frumusețea caracterului format după Chipul divin. Conducătorii muzicali au promovat o muzică adventă de excepție și au format urmași care să ducă mai departe parfumul credinței și al speranței în revenirea Mântuitorului. S-au rememorat istorii ale rezistenței din anii comunismului, iar interpretarea vechilor imnuri învățate în anii aceia a incendiat atmosfera, asemenea jertfelor mistuite ale strămoșilor credinței. Pe foștii copii ai bisericii, plecați cândva în „călătoria țărilor îndepărtate", i-am putut descoperi acum, întorși în casa pământeană a Tatălui ceresc, așteptând cu nerăbdare bucuria reîntâlnirii cu părinții lor, care au adormit cu ruga pe buze pentru fiii și fiicele lor. Fie Domnul lăudat pentru această pregustare a marii Întâlniri, ce ne-a motivat mai mult în pregătirea noastră pentru cer." (**Eugen Baciu** – Bacău)

„Proiectul întâlnirii de la Bacău, care a reunit pe cei ce erau tineri acum 45-50 de ani, din țară și din diaspora, a fost o idee excelentă, iar faptul că ne-am putut revedea după multe decenii cu o parte dintre prietenii și cunoscuții noștri a fost o mare bucurie. Pe lângă această binecuvântare, am fost martori și participanți la o sărbătoare care a reactualizat acea muzică grandioasă pe care au promovat-o corul și orchestra din Bacău. Povestirea amintirilor și a dovezilor călăuzirii lui Dumnezeu, sau versurile semnificative, care au alternat cu diverse puncte muzicale, ne-au înălțat spiritual și ne-au apropiat mai mult de cer. Ar fi de dorit și o nouă întâlnire cândva, la

CA_noiembrie_2019.indd 10 10/25/2019 11:11:01 AM

care să participe și cei care au fost absenți de data aceasta. Domnul nostru însă nu a fost absent; și aceasta a contat cel mai mult.” (**Florin Lăiu** – Cernica, Ilfov)

„Călătoria noastră spre acest minunat popas de suflet a fost lungă, dar s-a meritat orice clipă. Bucuria de a vedea că noi, copiii de altădată, chiar dacă am fost schimbați de împrejurările vieții, încă mai credem că Isus vine curând și ducem și la alții această veste prețioasă mi-a umplut sufletul. Auzim de multe ori oamenii spunând: «Așteptăm să vină Isus», dar cred cu toată inima că acest eveniment face parte dintre acelea care ne fac să spunem: «Doresc să vină Isus cât mai degrabă.» Aș dori ca toți cei care am fost acolo să ne rugăm pentru cei pe care i-am întâlnit și pentru familiile lor.” (**Lidia Mohorea** – Braselton, SUA)

„Un Sabat încărcat de istorie a umplut de recunoștință inimile închinătorilor. Peregrini spre marea întâlnire din ceruri, am retrăit zilele când toți eram o singură familie. Fără cânt și Cuvânt nu ar fi fost posibil acest popas. Legăturile de suflet dintre noi au fost zidite pe temelia armoniei muzicii vocale și instrumentale. Suntem recunoscători lui Dumnezeu și truditorilor talentați pe care i-am avut ca deschizători de drum. Chipuri dragi au conturat cu această ocazie un tablou de demult. Pentru „mâine” aproape că s-a conturat o nouă întâlnire. Ascultând, privind, cei care nu au putut participa așteaptă o nouă zi, cu ecou, la Bacău.” (**Liviu Avrămiea** – Bacău)

„Fiecare invitat a dat, probabil, o notă personală acestui eveniment. Ca un băcăuan născut, și nu făcut, am venit să-I cânt lui Dumnezeu mulțumirea pentru menirea salvatoare a intensei activități muzicale din primii mei 20 de ani de viață. Biserica din Bacău, prin diferitele secțiuni și forme de instruire muzicală pe care le-a parcurs (corurile de copii, juniori, tineret, majori, orchestra de coarde, formația de suflători, grupul vocal mixt și cel bărbătesc etc.), a reprezentat pentru mine o provocare pentru o educație muzicală permanentă, un punct irezistibil de atracție și o oportunitate rară de dezvoltare a darurilor spirituale. Nu-mi voi ascunde îndatorarea pentru apartenența mea la această biserică, față de toți cei care mi-au fost instructori și mi-au rămas prieteni. Vă rog pe toți: ajutați-i pe copiii și tinerii bisericilor noastre să descopere și să cultive gustul pentru acea muzică bisericească ce duce până la mântuire.” (**Marius Munteanu** – Berna, Elveția)

„Biserica aceasta a însemnat pentru mulți, nu numai pentru generația mea, un leagăn al copilăriei spirituale. Aici ne-am născut, aici am crescut, aici ne-am format, aici ne-am dedicat viața Domnului Hristos, aici l-am primit ca Mântuitor personal. Cum să nu fim legați de biserica aceasta? Memoriile pe care le stocăm în copilărie în cămările inimii sunt cele mai prețioase daruri cu care ne îmbogățim sufletul de-a lungul vieții. Le purtăm cu noi oriunde mergem și, în vremuri de succes profesional, spiritual sau material, retrăim acele momente, readucem în memorie chipul și profilul moral al celor care au jucat un rol în viața noastră și care ne-au ajutat în formarea noastră.” (**Mihai Baciu** – Ellijay-Jasper, SUA)

„Întâlnirea a fost ca o pregustare a întâlnirii de la marea de cristal. Și atunci ne vom aminti de cei cu care am convietuit pe acest pământ și de experiențele prin care ne-a trecut Tatăl nostru ceresc pentru a ne șlefui caracterele. Și muzica ne-a dus gândurile spre patria cerească. Am avut bucuria să cânt în orchestră și să aud cântări de cor și experiențe minunate. Dumnezeu a fost și va fi lăudat cu ocazia acestor întâlniri. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin!” (**Radu Proksch** – Güimar, Tenerife, I-le Canare)

„În copilărie și adolescență deprinzi gusturile, valențele, relațiile, prieteniile, valorile primordiale. A fost o încântare, un privilegiu rar, să ne întâlnim după o jumătate de veac, să aniversăm iubirea, prietenia, căldura umană, amintirile, bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu.” (**Sorin Săndulache** – București)

„Am ajuns vineri seara, pentru repetiția de cor, devreme, printre primii sosiți. Ne-am salutat cu bucurie, apoi, dintr-un colț al sălii am urmărit – martor tăcut și fascinat – mai bine de o oră, fericita gălăgie făcută la apariția celor nou-sosiți. Era atâta animație în jur! Și cred că bucuria revederii ar fi continuat până târziu, în noapte, de n-ar fi început repetiția de cor, care ne-a transpus într-o altă dimensiune, cea a veșniciei, unde doresc să ajungem curând, ca să nu mai fim despărțiți vreodată.” (**Viorica Avrămiea** – Bacău) ■

CA_noiembrie_2019.indd 11 10/25/2019 11:11:04 AM

GLASUL DOMNULUI

Am ținut cont de glasul Domnului, care mi se adresase din fragedă copilărie, și, la vârsta corespunzătoare, am răspuns făcând legământ cu El prin scufundare în apa curată a unui râu de lângă Pitești,

Glasul Domnului! Există un psalm care se referă de șapte ori la glasul Domnului, și anume Psalmul 29. Iată locurile și formele în care se face această aluzie:

- „Glasul Domnului răsună pe ape" (v. 3 p.p.)
- „Glasul Domnului este puternic" (v. 4 p.p.)
- „Glasul Domnului este măreț" (v. 4 u.p.).
- „Glasul Domnului sfarmă cedrii" (v. 5 p.p.)
- „Glasul Domnului face să țâșnească flăcări de foc" (v. 7)
- „Glasul Domnului face să se cutremure pustia" (v. 8 p.p.)
- „Glasul Domnului le face pe cerboaice să nască" (v. 9 p.p.)

„CE FACI TU AICI, ILIE?" MINUNATĂ ESTE IUBIREA DOMNULUI! EL NU A ZIS: „A PLECAT? TREABA LUI, DUCĂ-SE!" DOMNUL NU L-A ABANDONAT PE ILIE, CI L-A CĂUTAT ȘI S-A OCUPAT DE EL. ȘI SĂ NU UITĂM CĂ PÂNĂ LA URMĂ L-A LUAT LA EL ÎN CER!

În seria acestor șapte mențiuni cu privire la glasul Domnului sunt implicate: geologia (flăcări de foc, vulcanii), geografia (pustia), hidrografia (apele), botanica (cedrii), zoologia (cerboaice), cam toată planeta.

Șapte este un număr frumos, așa este? Este numit numărul desăvârșirii. Chiar se întâlnește în afara controlului omenesc: șapte raze colorate compun împreună lumina albă, șapte note muzicale formează cele șapte trepte ale scării muzicale, șapte zile consecutive compun săptămâna. În Biblie, acest număr apare de foarte multe ori: șapte zile la facerea lumii, șapte ani și alți șapte munciți de Iacov pentru fiicele lui Laban, șapte spice pline și șapte spice seci, precum și șapte vaci grase și șapte vaci slabe, în visele lui faraon, urmând șapte ani de belșug și șapte ani de foamete, de șapte ori s-a scufundat Naaman în râul Iordan ca să fie vindecat de lepră, șapte diaconi aleși de prima biserică, șapte biserici în Apocalipsa, apoi șapte peceți, șapte trâmbițe, șapte plăgi.

Potrivit Psalmului 29, glasul Domnului este puternic și măreț, el este universal. Se poate manifesta cu tăria tunetului sau abia perceptibil. Amenințat de regina păgână Izabela, Ilie Tișbitul și-a pierdut pentru moment cumpătul, „s-a sculat și a plecat ca să-și scape viața" (vezi 1 Împărați 19:1-8; cuvintele citate sunt din v. 3). Nu s-a temut că-și pierde viața pe muntele Carmel, față în față cu sutele de preoți păgâni ostili, dar acum bateria curajului i se consumase la amenințarea unei femei ticăloase, de aceea el s-a silit să dispară.

De două ori l-a hrănit un înger al Domnului doar cu pâine și cu apă, cea mai simplă dietă, dar atât de miraculoasă încât, așa cum ni se spune, „cu puterea pe care i-a dat-o mâncarea aceasta, a mers patruzeci de zile și patruzeci de nopți până la muntele lui Dumnezeu, Horeb" (v. 8).

Acolo, departe de oameni, într-un loc izolat, „Ilie a intrat într-o peșteră și a rămas în ea peste noapte. Și cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: «Ce faci tu aici, Ilie?»" (v. 9). Întrebarea divină însemna: „La pârâul Cherit te-am trimis Eu, ca să te ascunzi, după ce l-ai anunțat pe Ahab de seceta ce urma să vină; la Sarepta Sidonului te-am trimis tot Eu, ca să fii acolo îngrijit de o văduvă. Dar cine te-a trimis aici? Pentru ce te afli în locul acesta? Ai vreo misiune aici? Eu aveam nevoie de tine mai departe și tu te-ai dus unde nu te-am trimis Eu." Minunată este iubirea Domnului! El nu a zis: „A plecat? Treaba lui, ducă-se!" Domnul nu l-a abandonat pe Ilie, ci l-a căutat și S-a ocupat de el. Și să nu uităm că până la urmă l-a luat la El în cer!

Ilie a răspuns astfel la întrebarea Domnului: „Am fost plin de râvnă pentru Domnul, Dumnezeul oștirilor, căci copiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au sfărâmat altarele Tale și i-au ucis cu sabia pe prorocii Tăi; am rămas numai eu singur și caută să-mi ia viața!" (v. 10).

Domnul a vrut să vorbească mai departe cu servul Său, dar înainte de asta au fost niște fenomene înspăimântătoare:

„Înaintea Domnului a trecut un vânt tare și puternic, care despica munții și sfărâma stâncile" (v. 11).

„Și, după vânt, a venit un cutremur de pământ" (v. 11).

„Și, după cutremurul de pământ, a venit un foc" (v. 12).

Acesta era un complex de manifestări ale naturii, neîntâlnit în altă parte a Bibliei: „vânt tare și puternic", „cutremur de pământ", „foc". Uneori ne străduim să reținem aceste fenomene în ordine, dar le mai încurcăm; gândiți-vă la propoziția „vai, ce furii!", în care „v" de la „vai" este vântul, „c" de la „ce" este cutremurul, iar „f" de la „furii" este focul. Se numește formulă mnemotehnică.

CA_noiembrie_2019.indd 12 10/25/2019 11:11:04 AM

Toate aceste tulburări ale stihiilor au trecut pe acolo „înaintea Domnului”. Ni se spune însă în mod stăruitor că Domnul nu era în niciunul dintre aceste fenomene: „Domnul nu era în vântul acela”, „Domnul nu era în cutremurul de pământ”, „Domnul nu era în focul acela”.

Ceea ce nu înseamnă că nu putea să fie: în vânt, în cutremur, în foc. Așa a ales El în momentele acelea, să nu fie prezent în niciunul dintre ele, dar avem împrejurări raportate în Biblie când a procedat altfel. Să vedem:

- **VÂNT**. „Domnul i-a răspuns lui Iov din mijlocul furtunii…” (Iov 38:1). „Domnul umblă în furtună și în vârtej” (Naum 1:3). „În Ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-a așezat câte una pe fiecare dintre ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească” (Faptele 2:1-4).

- **CUTREMUR.** Referindu-se la muntele Sinai, Moise a scris că „tot muntele se cutremura cu putere” (Exodul 19:18) când Domnul a rostit Cele Zece Porunci. „Dumnezeule, când ai ieșit Tu în fruntea poporului și când mergeai în pustie, s-a cutremurat pământul, s-au topit cerurile dinaintea lui Dumnezeu, s-a zguduit Sinai dinaintea lui Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel” (Psalmii 68:7,8), „al Cărui glas a clătinat atunci pământul și care acum a făcut făgăduința aceasta: «Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul»” (Evrei 12:26).

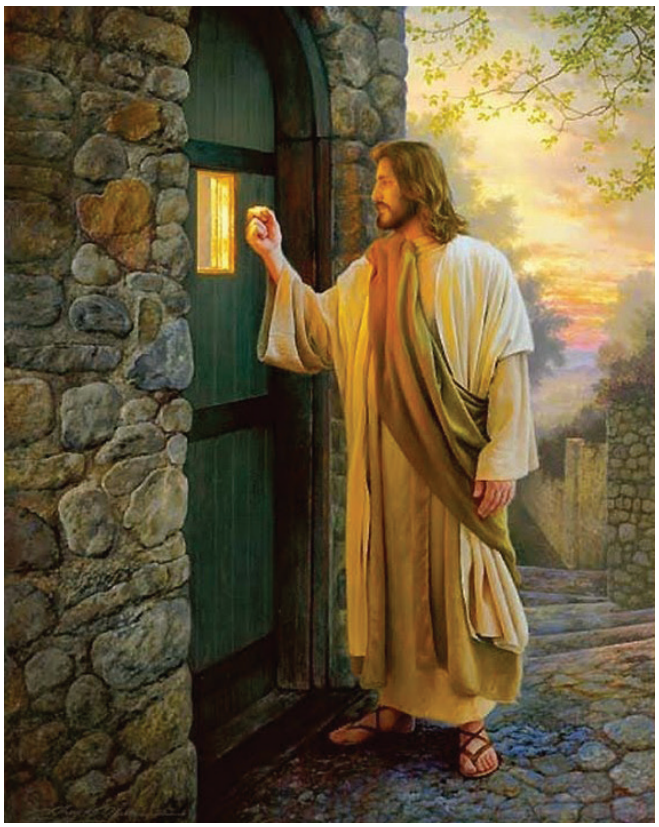

- **FOC.** „Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul Se pogorâse pe el în mijlocul focului” (Exodul 19:18). „O! De ai despica cerurile și Te-ai pogorî, s-ar topi munții înaintea Ta, ca de un foc care aprinde vreascurile, ca de un foc care face apa să dea în clocot!” (Isaia 64:1,2). „Căci iată, Domnul vine într-un foc și carele Lui sunt ca un vârtej, Își preface mânia într-un jăratic și amenințările, în flăcări de foc” (Isaia 66:15). „Păcătoșii sunt îngroziți în Sion, un tremur i-a apucat pe cei nelegiuiți, care zic: «Cine dintre noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor? Cine dintre noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?»” (Isaia 33:14), „fiindcă Dumnezeul nostru este «un foc mistuitor»” (Evrei 12:29).

DULCEA CHEMARE
ȘTEFAN RADU

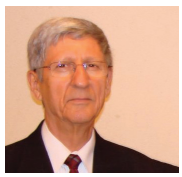

SUSURUL BLÂND ȘI SUBȚIRE POATE FI AUZIT ACUM LA ORICE UȘĂ. VOM ASCULTA?

Iată deci astfel de izbucniri ale forțelor naturii în care Domnul este prezent și pe care El le provoacă. Dar să revenim la dialogul lui Ilie cu Domnul oștirilor la muntele lui Dumnezeu Horeb. Au venit înaintea Domnului, parcă anunțând sosirea Lui, vântul, cutremurul, focul. Aceste manifestări ale elementelor naturii trebuie să-l fi înfricoșat pe Ilie, mai ales că se afla în afara hotarelor misiunii sale. Dar a urmat ceva care cu siguranță nu l-a speriat, ci l-a liniștit: „Și, după foc, a venit un susur blând și subțire” (1 Împărați 19:12). Acela era glasul dulce al Domnului, auzit atunci de un om obosit și descurajat. Domnul știe să strige și știe să șoptească. Ați auzit de șoaptele Duhului Sfânt?

Comparați acest glas în *pianissimo* cu un alt glas al Domnului, în *fortissimo*, care se va auzi curând: „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos” (1 Tesaloniceni 4:16). Acel strigăt e profetizat în Psalmii 50:3,4: „Dumnezeul nostru vine și nu tace. Înaintea Lui merge un foc mistuitor și împrejurul Lui o furtună puternică. El strigă spre ceruri sus și spre pământ, ca să judece pe poporul Său.” Strigătul de arhanghel îi adună la un loc pe cei mântuiți, dar îi înspăimântă pe cei răzvrătiți, care caută să se ascundă „în peșteri și în stâncile munților” (Apocalipsa 6:15).

Muritorii să nu aștepte stăruind în păcat până când îi va îngrozi glasul puternic al Domnului. Există acum o altă posibilitate: „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3:20). Iată susurul blând și subțire care poate fi auzit acum la orice ușă și care cheamă la o ospătare fericită în cetatea de aur. Vom asculta acest glas? ■

Ștefan Radu, doctor în teologie, este pastor pensionar.

CA_noiembrie_2019.indd 13 10/25/2019 11:11:04 AM

NECROPOLA DIN VATICAN (1)

Era în anul 1939. Papa Pius al XI-lea, care murise de curând, lăsase în testamentul său să fie înmormântat „cât mai aproape de mormântul lui Petru". Așa se face că succesorul său, Pius al XII-lea, care era foarte curios să descopere ce se află sub Biserica Sf. Petru din Vatican, a permis lucrările în vederea construirii mormântului. Săpăturile au scos la iveală o serie de încăperi, la circa zece metri sub nivelul actual al bisericii, alcătuind o adevărată necropolă. Erau 26 de capele din epoca romană. Oare nu sosise momentul să caute mormântului și relicvele lui Petru?

Până la această dată, orice tentativă a fost blocată sub pretextul că nimeni nu are dreptul să deranjeze somnul apostolului, deși cultul relicvelor, prezent în biserică de mai bine de o mie de ani, contrazicea această poziție. Evident, conducătorilor le era teamă ca nu cumva să nu se găsească nimic. Odată începute săpăturile nu mai era cale de întoarcere. În necropola romană trebuia descoperit mormântul lui Petru. Cu orice preț.

ÎN ANUL 64, LOCUL A FOST FOLOSIT PENTRU EXECUTAREA CREȘTINILOR, ACUZAȚI CĂ AR FI DAT FOC ROMEI. POTRIVIT TRADIȚIEI, ÎN ACEASTĂ PERSECUȚIE AR FI FOST CRUCIFICAT, CU CAPUL ÎN JOS, ȘI APOSTOLUL PETRU.

Este important să înțelegem contextul istoric al evenimentelor și poziția geografică a necropolei. În primul secol înainte de Hristos, Vaticanul era o zonă „nesănătoasă", acoperită de păduri și pe alocuri de mlaștini provenite de la inundațiile râului Tevere (Tibru). Nu locuia nimeni acolo, cu excepția păstorilor și agricultorilor, care aveau grădini. Odată cu construirea podului Elio și apoi a podului Neronianus (*Pons Neronianus*), zona a început să fie tot mai apreciată de nobili, care au construit case și grădini (*horti*). Cea mai faimoasă vilă aparținea Agripinei, mama lui Caligula, care era exact în zona actuală a Vaticanului. La moartea ei, fiul devenit împărat a transformat vila și grădinile înconjurătoare într-o adevărată rezidență imperială și a construit un amfiteatru pentru spectacole. A adus din Egipt un obelisc și l-a pus în centru. La moartea sa, întreaga proprietate i-a revenit lui Nero, care a înfrumusețat-o și mai mult și a refăcut arena circului. Aici își recita el poemele și tot aici se desfășurau cursele sau luptele de gladiatori. În anul 64, locul a fost folosit pentru executarea creștinilor, acuzați că ar fi dat foc Romei.

Potrivit tradiției, în această persecuție ar fi fost crucificat, cu capul în jos, și apostolul Petru și ar fi fost îngropat în această zonă. Potrivit aceleiași tradiții, rezidența a devenit în decursul anilor loc de pelerinaj și de înmormântare pentru creștini. Mai târziu, împăratul Constantin ar fi construit acolo o impunătoare biserică, exact pe mormântul lui Petru.

Săpăturile arheologice din anii 1939–1941 au scos la iveală lucruri care erau diferite. Sub biserică se afla o întreagă necropolă cu morminte care nu aparțineau creștinilor și datarea lor era la circa o sută de ani după epoca lui Petru. Ce legătură era între ele și mormântul apostolului? Este cu adevărat mormântul lui Petru acolo sau totul era o legendă care mai apoi a fost considerată adevărată?

Înainte de a explora necropola, doresc să precizez că venirea lui Petru la Roma nu este atestată de niciun text biblic și de nicio sursă istorică din primul secol[1]. Prima mărturie în favoarea venirii lui la Roma aparține lui Dionisie al Corintului, în jurul anilor 170 d.Hr.[2], iar de la el, în secolele succesive, cu cât timpul care trecea era mai mare, cu atât erau mai mulți care afirmau acest lucru. Pentru un fapt istoric ar fi trebuit să fie contrariul. Dar să ne întoarcem la necropola romană.

Capelele mortuare au fost indicate cu litere de la A la Z. Cele mai vechi sunt A, B, D și Z, datate în jurul anilor 117–120 d.Hr. Vă invit să vizităm câteva dintre ele[3]:

Capela A, aflată la limita necropolei, este cea mai veche, datată la începutul secolului al II-lea d.Hr. Ea aparține lui Popilius Heracla, care, printr-o inscripție, le cere urmașilor săi să îi facă un mormânt în Vatic(ano) ad Circum, în zona numită Ulpius Narcissus[4]. Precizarea este foarte importantă fiindcă atestă existența Circului Roman, care evident era deja abandonat, de vreme ce se construiau morminte în el.

Capela B (cca 120–130 d.Hr.), care aparținea lui Lucius Tullius Zetus, este simplă, tencuită cu var și cu multe spații pentru urne (după obiceiul de înmormântare roman). Pavimentul este un mozaic frumos cu flori și păsări. Partea centrală a fost jefuită, întrucât lipsesc urnele.

Capela D este și ea una dintre cele mai vechi, fiind datată la începutul secolului al II-lea. Prezența vaselor pentru cenușa defuncților este dovada. În această perioadă, obiceiul roman era să incinereze morții.

CA_noiembrie_2019.indd 14 10/25/2019 11:11:04 AM

Capela E este decorată cu flori tipice ritualurilor antice păgâne. Ea aparține lui Aelius Tyrannus, un libret imperial. Specific acestei capele este jocul florilor.

Capela F, proprietatea lui Tulli și Caetani Maggiori (cca 140–150) a fost decorată cu stuc alb pe fond roz, cu picturi frumoase de animale. Pe mozaicul pavimentului este un altar funerar sculptat cu flori. De jur împrejur sunt spații pentru statuile zeițăție protectoare ale mormintelor. În partea dreaptă a intrării este statuia zeiței Venere, însoțită de Tritoni. Ea guvernează întreaga capelă. În secolul al IV-lea d.Hr. a fost înmormântată aici Aemilia Gorgonia. Pe piatra care acoperea mormântul este imaginea unei femei care ia apă dintr-un puț, alături de un bărbat. Considerată o referire la întâlnirea lui Isus cu Samariteanca, a fost privită ca probă că această capelă ar fi fost creștină. Totuși creștinii se identificau cu semnul peștelui sau *Chi Ro*, nu cu fântâna de apă. În dorința de a găsi morminte creștine, orice indiciu a fost interpretat în acest fel. În acest mormânt găsim pe paviment găuri prin care era oferită mâncarea celor morți. Era vorba de un ritual păgân, Parentalia[5], care a intrat ulterior în creștinism.

Capela Phi, aflată vizavi, aparținea lui *Quintus Marcus Hermes* și este decorată cu imagini ale zeului Dionisie. Aici găsim un mormânt de excepție, făcut din marmură albă, cu imaginile soțului și ale soției, înconjurați de Satiri și Pan. În centru este Dionisie, și el însoțit de un Satir și un Pan.

Capela H, datată în jurul anilor 180, cea mai mare și mai bogat ornamentată, cu statui care în parte au fost jefuite, aparținea lui Gaius Valeriu Herma. Imagini cu oameni și zei se văd de jur împrejur. Divinitățile capelei sunt Apolo, Minerva și Hypnos. Apolo este însoțit de Minerva și de Isis. Sunt și zeitățile cosmice, Tellus și Oceano, într-un decor de flori de crin, maci și lilieci. Se pot vedea chipurile zeilor și sigla D.M. – *Dei Mani*, zeii care patronează mormântul. În partea opusă lui Apolo, de aceeași mărime, este statuia lui Marc Aureliu, care era deja mort și era considerat *divus*.

Capela I este patronată de Apolo și Venere.

Capela U este sub semnul lui Venere, însoțită de alte semne din ritualurile necreștine.

Capela M este considerată creștină, întrucât apare un om cu raze solare pe cap. Nu este nicio dovadă că acesta este Isus, dimpotrivă prezența cailor sub el arată că este vorba mai degrabă de Helios, zeul soarelui, în carul său. O imagine alăturată cu doi oameni, o barcă, un balaur și un om aruncat în mare poate să fie un indiciu cu privire la Iona, dar existau și în cultura necreștină istorii care preluau povestea lui Iona. Nu apare semnul *Che Ro* sau peștele și nici un alt indiciu.

Capela Z (cca 117–139) este dedicată lui Horus, care apare pictat pe perete. Pe morminte apare și zeul Dionisie, însoțit de alte divinități păgâne. ■

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

BENIAMIN LUPU

ESTE CU ADEVĂRAT MORMÂNTUL LUI PETRU ACOLO SAU TOTUL ERA O LEGENDĂ CARE MAI APOI A FOST CONSIDERATĂ ADEVĂRATĂ?

Dr. **Benone Lupu** este pastor în Italia.

[1] Declarația lui Clement Romanul: „Petru, care, din pricina invidiei nedrepte n-a suferit una, nici două, ci mai multe munci și îndurând așa mucenicie, a plecat la locul de slavă cuvenit lui" nu se referă la venirea lui în Roma, ci la moartea lui de martir. Clement Romanul, *Epistola către Corinteni*, XLVII, 6,7, în *Scrierile Părinților Apostolici*, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Trad. pr. D. Fecioru, București, 1979, pp. 40–41. Nici Ignațio nu afirmă categoric acest lucru. „Ignatie către Romani", cap. VI, 1,3, în *Scrierile Părinților Apostolici*, p. 175.

[2] "...lucrarea de însămânțare făcută de Petru și Pavel la Romani și la Corinteni. Pentru că amândoi au plantat în Biserica noastră din Corint, ne-au „instruit în aceeași măsură..." Citat în Eusebiu de Caesarea, *Historia Ecclesiastica*, II, 25, 8. Afirmația este pusă sub semnul îndoielii, întrucât Petru nu a vizitat niciodată Corintul.

[3] M. Guarducci, *Pietro in Vaticano,* Roma, 1983, pp. 44–56.

[4] F. De Visscher, *A propos d'un inscription nouvellement découverte sous a Basilique di Saint-Pierre*, în „L'Antiquité Classique" 15, 1946, pp. 117–126.

[5] Cu ocazia sărbătorii se mânca pâine, măsline și vin la mormintele morților și li se oferea și acestora din alimente.

CA_noiembrie_2019.indd 15 10/25/2019 11:11:05 AM

A XXI-A ÎNTÂLNIRE A PENSIONARILOR CASEI DE PENSII A UNIUNII ROMÂNE

În timp ce persoanele în vârstă sunt privite de unii ca „făcând umbră pământului”, „n-au loc de ele”, „îi caută moartea pe acasă” sau sunt tratate cu indiferență, abandonate în vreun apartament, părăsite în casele de la țară sau în cămărușele din spate într-o localitate ce se depopulează pe zi ce trece, sau sunt duse pentru o îngrijire specializată la un cămin de seniori, pensionarii Casei de Pensii și Ajutoare a Bisericii Adventiste se pot bucura de un sejur anual la sfârșitul lui august.

Pastorii pensionari și urmașele celor decedați s-au adunat anul acesta, între 27 august și 1 septembrie, la cea de-a XXI-a întâlnire la Institutul Biblic Stupini, nume cu rezonanță în istoria Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Au venit din diferite locuri din țară și chiar din străinătate pentru a se revedea, unii poate pentru ultima oară, în ciuda vârstei, bolilor și neputințelor, cu mari eforturi sau cu însoțitori. Toți aveau dorința ca împreună să-și exprime recunoștința față de bunul nostru Dumnezeu, să Îi aducă laude și mulțumire pentru harul Său minunat, îmbelșugat și susținător și pentru feluritele Sale binecuvântări. În acest timp de odihnă și părtășie plăcută, au avut ocazia să își depene amintirile, să își împărtășească experiențele, să retrăiască evenimente și întâmplări de care au fost marcați și care i-au apropiat mai mult de Dumnezeu, de frații și surorile din biserică și care le-au mărit încrederea în călăuzirea divină.

După criteriul capacității și posibilităților, pensionarii se împart în câteva categorii: pensionari activi (unii chiar reangajați), pensionari în rezervă, care pot răspunde la solicitări, pensionari inactivi (în vârstă de peste 85 de ani, suferinzi), pensionari rămași în diaspora, unde au lucrat. Cei prezenți în această ocazie au reprezentat toate categoriile, în procente diferite.

Într-o atmosferă plină de iubire, emoție și bucurie s-au intonat cântările înregistrate în memorie și cele proiectate, au fost înălțate rugăciuni fierbinți, din toată inima, spre slava lui Dumnezeu, pentru libertatea pe care o avem de a întări chemarea și alegerea noastră.

Programul și problemele discutate au urmărit să ne ajute să creștem în „harul și cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3:18), să ne conducă la acea unire a „credinței și cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos”, „credincioși adevărului în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul – Isus Hristos” (Efeseni 4:13-15), să reîmprospătеze spiritul, zelul și speranța adventă, să fim pregătiți pentru cel mai glorios eveniment al tuturor timpurilor, „arătarea în slavă a Mântuitorului și Domnului Isus Hristos” (Filipeni 3:20).

După festivitatea de deschidere, la altarul de seară, am făcut o călătorie imaginară împreună cu Iona, conduși de fratele Traian Aldea, o paralelă a istoriei noastre în planul de mântuire: creațiune, cădere, salvare, reabilitare pentru misiune. Altarul de seară a fost urmat de experiențe.

În ziua următoare, o zi însorită, după programul de dimineață, care a inclus devoționalul și apoi micul dejun, am mers în excursie la Poiana Brașov. După-amiază, în prima parte, fratele Lazăr Forray, pornind de la profeția apocaliptică a Domnului Isus Hristos din Luca 21:25-28, ne-a împărtășit câteva din preocupările personale cu privire le viitor, starea bisericii și misiunea ei, relația știință-religie, prezentându-ne pe scurt:

A. Unele semne ale sfârșitului: înstrăinarea și însingurarea omului, polarizarea socială, relativitatea lucrurilor, nesiguranța vieții, coexistența secularismului și a fundamentalismului;

B. Câteva dovezi indirecte: distrugerea naturii, ecumenismul (o falsă unire), realizarea unui guvern mondial, migrația, islamizarea Europei;

C. Despre viitor: degradarea familiei (imoralitate), tentativele științei de prelungire a vieții (transformări genetice, clonare), dezvoltarea spectaculoasă a tehnicii (inteligența artificială și robotizarea, revolta inteligenței artificiale, războiul cibernetic), superputerile lumii;

D. Profeții biblice: cernerea, redeșteptarea, ploaia târzie, marea strigare, închiderea harului.

În partea a doua, invitatul special, fratele Vlad Bogdan, trezorierul Conferinței Transilvania de Sud, ne-a vorbit despre părtășia creștină: originea ei (Geneza 1 și 2), cadrul părtășiei (1 Ioan 1-3), conținutul acesteia (Matei 12:46,50), caracterul celor care intră în părtășie (Efeseni 4:31-32, Coloseni 3:13-17), scopul părtășiei (Matei 5:16), exemplu de părtășie reală – Domnul Hristos și ucenicii. Părtășia cu Dumnezeu generează și dezvoltă părtășia cu se-

CA_noiembrie_2019.indd 16 10/25/2019 11:11:05 AM

menii (1 Ioan 1:7). Satana a falsificat părtășia, introducând asocierea după principiul „cine se asemănă se adună”.

În ziua consacrată sănătății, ne-am bucurat să-l avem în mijlocul nostru pe fratele Vaceslav Coscodan, medic la Centrul de Sănătate Podiș, care ne-a împărtășit experiența sa personală în ce privește reforma sanitară. Apoi a prezentat importanța sănătății, prin câteva citate inspirate.

1. „Sănătatea trupului trebuie să fie socotită ca esențială pentru creșterea în har și obținerea unui caracter echilibrat.” (*9T*, 159)

2. „Formarea caracterului este cea mai mare lucrare încredințată vreodată oamenilor și niciodată studiul ei nu a avut o importanță mai mare ca azi.” (*Educație*, 191)

3. „Cu sănătatea fizică și frumusețea caracterului ar trebui să fie combinate cele mai de seamă însușiri intelectuale.” (*Educație*, 233)

4. „Sănătatea trebuie să fie păzită cu aceeași credincioșie ca și caracterul.” (*Educație*, 165)

5. „Este imposibil să dăm slavă lui Dumnezeu în timp ce trăim încălcând legile vieții. Este o datorie aceea de a ști cum să ne păstrăm trupul în cea mai bună stare de sănătate și este o îndatorire sacră de a trăi la nivelul luminii pe care a dat-o Dumnezeu.” (*Dietă și hrană*, 44)

6. „Aceia care mănâncă și lucrează necumpătat vorbesc și acționează irațional. […] Păcatul mâncatului necumpătat, prea des, prea mult și consumul de alimente multe și nedigerabile distrug funcționarea normală a organelor digestive, afectează creierul și pervertesc judecata, împiedicând gândirea și acționarea cu chibzuință, calm și just.” (*Temperanța*, 138)

Prezentarea a fost urmată de discuții despre alimente nesănătoase, procesate, rafinate, băuturi nesănătoase, exces de sare, zahăr, grăsimi saturate, gustări între mese, probleme create de colesterolul rău (hrana pentru celulele canceroase, dureri de spate cronice), osteoporoza (pierderea calciului, exces de sare, sedentarism), nevoia de mișcare, vitamina B_{12}, boli cardiovasculare, diabet, obezitate.

Fratele Emilian Niculescu ne-a prezentat lecția care se învață cel mai greu, caracteristica esențială a creștinismului: smerenia. Ce înseamnă smerenia în sens biblic: Galateni 6:3 – a fi nimic, 1 Corinteni 15:8,9 – tot ce sunt și am este de la Dumnezeu. Exemplul lui Moise este elocvent: i-au trebuit 40 de ani pentru a învăța această lecție în pustia Madianului. Poporului Israel i-au trebuit tot 40 de ani pentru a învăța această lecție (Deuteronomul 8:2). Domnul Hristos, în Matei 11:28-29, ne invită să învățăm de la El adevărata smerenie.

La deschiderea Sabatului, fratele Emil Jigău, trezorierul Uniunii, ne-a descris relația Creator-creatură, analizând Psalmul 23, prezentând relația păstor-oi, nu ca pe o hiperbolă, ci ca pe o metaforă prezentă atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, explicată de Domnul Hristos în Evanghelia lui Ioan la capitolul 10 și Luca 15:1-7.

Meditația din cadrul serviciului divin de Sabat a avut ca punct central Isaia 42:3, în care fratele George Pîrlitu, secretarul Uniunii Române, a identificat trestia frântă ca reprezentând starea spirituală a omului robit de păcat, despărțit de Dumnezeu, cu diferite vicii, descurajat, înfrânt. Mai poate fi ceva bun în viața acestor oameni? Mai pot fi ei recuperați? Cum? Vezi cazul lui Petru (Luca 22:31-34,54-62; Ioan 21:15-19), oaia rătăcită (Luca 15:1-7), fiul risipitor (Luca 15:11-32) – un fiu pierdut primit cu iubire. Cum Îl reprezentăm noi pe Cel care ne iubește?

Sărbătoarea Sabatului s-a încheiat printr-un program muzical divers, în care s-au intonat imnuri vechi și noi, cu diferite instrumente și s-au recitat poezii.

PĂRTĂȘIE ȘI RECUNOȘTINȚĂ

TITI PÂRVAN

Ne-am fi dorit să fim generația care să transmită iubirea divină și adevăratele valori creștine prin manifestarea cărora să fie pregătit deja un popor care să îl întâmpine pe Domnul, să împlinim Marea Trimitere de a duce Evanghelia „în toată lumea, la orice făptură”, să fi slujit pe Dumnezeu și pe semenii noștri cu toată puterea, astfel încât caracterul nostru să fie format pentru cer.

În timpul scurt ce ne-a rămas, am vrea să luăm „toată armura lui Dumnezeu”, și să împletim experiența cu energia, puterea, iubirea și zelul sfințit, purtând „coiful mântuirii”, având „mijlocul încins cu adevărul”, îmbrăcați cu „platoșa neprihănirii”, încălțați cu „râvna evangheliei păcii” și protejați de „scutul credinței” pentru a fi biruitori împreună cu Domnul. Făgăduința din Apocalipsa 3:21 ne aparține: „Celui ce birui îi voi da dreptul să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” ■

Titi Pârvan, pastor pensionar, președintele Asociației Pastorilor Pensionari Adventiști.

CA_noiembrie_2019.indd 17 10/25/2019 11:11:06 AM

PETRE ISTRATE

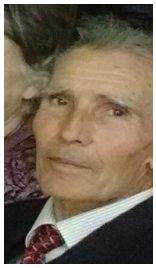

Petre Istrate s-a născut la 27 august 1941 în localitatea Crușovu, în familia lui Dumitru și Ana, fiind al treilea copil dintre cei patru ai familiei, respectiv Veronica, Constanța și Titu. A început școala primară și gimnazială în Crușovu, continuând studiile la Liceul „Ioniță Asan", din Caracal. Iubind oamenii și dorind să-i ajute, a ales să devină medic, urmând cursurile Facultății de Medicină din București, Secția pediatrie. După terminarea facultății, deși a avut posibilitatea să lucreze în colectivul didactic al facultății, a optat să se întoarcă în locurile natale, primind la repartiție localitatea Vlădila, județul Olt, transferându-se apoi la dispensarul din Brastavăț și Crușovu. S-a căsătorit în septembrie 1969 cu Bruss Beatrice. În urma căsătoriei s-au născut trei copii, Manuela, Mihai și Denisa.

Din 1982 a fost mutat ca pediatru la Spitalul orășenesc Corabia, fiind medic-șef la Secția de copii distrofici, iar în ultimii cinci ani la cabinetul școlar. Fiind tot timpul de partea lui Dumnezeu, de multe ori a avut de suferit din partea regimului comunist. Dar Dumnezeu l-a binecuvântat tot timpul și a fost cu el. Și-a pus la dispoziție totul: viața, familia și casa în care Biserica Adventistă din Crușovu a fost și este găzduită. A slujit ca prezbiter cu binecuvântare, dăruindu-se cu totul slujirii bisericii.

S-a stins din viață fulgerător, la Spitalul Municipal Caracal, la 25 mai 2019. De-a lungul vieții a fost călăuzit de Cuvântul lui Dumnezeu, slujindu-I cu credință până în ultima clipă.

A consemnat **Marian Ciupagu**, pastor district Caracal.

COSTICĂ PUF

Inginerul Costică Puf și-a încheiat viața pe acest pământ duminică, 1 septembrie. S-a născut pe 15 februarie 1941, în Galați și a crescut pe malul Dunării, alături de frații săi și de cei dragi. La vârsta de 20 de ani a ales să studieze la Facultatea de Nave din orașul natal, dând viață unuia dintre visurile sale care, câțiva ani mai târziu, a devenit realitate. Devine inginer și este angajat la Institutul de Proiectări și Cercetări Navale (ICEPRONAV). Acolo a lucrat cu multă pasiune și seriozitate toată viața, până la pensionare.

La 22 de ani s-a căsătorit cu Doina Modiga și împreună au trei copii – Mircea, Mirela și Narcisa – și trei nepoți. În toamna anului 2012 a încheiat legământ cu Dumnezeu prin botez, în cadrul Bisericii Adventiste pe care a frecventat-o cu plăcere, iubindu-L în primul rând pe Dumnezeu. A fost un model de onestitate, sinceritate și stabilitate. A trecut discret și cu demnitate prin viață. A plecat devreme dintre noi, însă amintirea plăcută și caldă a prezenței sale va fi mereu în inimile noastre. A plecat cu speranța învierii și ne-a lăsat cu speranța revederii în ziua revenirii Celui care a învins moartea, Domnul nostru Isus Hristos.

A consemnat **Dorel Neacșu**, pastor.

ADRIAN FRANGULEA

Profesorul Adrian Frangulea s-a născut la 4 septembrie 1922 în Galați. A copilărit și a învățat pe aceste meleaguri. Îl cunoaște pe Dumnezeu din Sfânta Scriptură și dintr-un vis-viziune la vârsta de 14 ani. Urmează liceul și apoi Facultatea de Studii Economice. A fost concentrat în armată și a fost luat în război. Ajunge cu frontul în Germania, unde tot timpul a avut experiențe frumoase cu Dumnezeu, care l-a salvat în mai multe ocazii critice de la moarte sigură. I-a promis Domnului Isus că Îl va urma și că va primi botezul imediat ce va ajunge în țară. Primește botezul în lacul Brateș, în anul 1946 și devine membru al Bisericii Adventiste.

În februarie 1947 este arestat, fără o motivație politică și fără să fie judecat și condamnat, timp de șase ani, este torturat, chinuit, trecând în cămașă și pantaloni pe la penitenciarele celebre ale sistemului comunist: Jilava, Aiud, Ocnele Mari și Mărgineni. După eliberarea din penitenciar nu găsește de lucru. Reușește să absolve și Facultatea de Fizică și Chimie și își realizează visul lui, acela de a fi profesor. Și a fost un profesor renumit în Galați, la cel mai bun liceu, având în fiecare an olimpici premiați la faza națională. Cu toate performanțele recunoscute, este scos de la catedră din ordinul Partidului Comunist, pe motive de detenție. Este nevoit să lucreze ca economist, prima lui specializare. După Revoluție, casa lui a devenit un loc unde se țineau permanent seminare biblice și unde zeci de participanți descopereau tainele Scripturilor.

Ca unul care cunoștea suferința deținuților, a lucrat ani de zile în penitenciarul din Galați și în altele unde era invitat. Era prezent întotdeauna unde biserica îl chema: să vestească Evanghelia sau să construiască locașuri de cult. A scris mai multe cărți: *Trilogia biblică, Întreita putere diabolică, Monoteism și dovezi despre existența și divinitatea lui Iisus din Nazaret; Adevărul veacurilor în istoria civilizațiilor, Demascarea lui Antihrist, Creaționism și nu evoluționism, Florile Credinței*.

A plecat dintre noi cu speranța învierii și a întâlnirii cu Domnul Isus. A fost înmormântat în Sabatul din 11 mai 2019.

A consemnat **Dorel Neacșu**, pastor.

CA_noiembrie_2019.indd 18 10/25/2019 11:11:06 AM

SCARA LUI PETRU – SCALA LUI PETRU

ARMONIE SPIRITUALĂ
EMILIAN NICULESCU

CELE OPT TREPTE ALE SCĂRII LUI PETRU: ADEVĂRATA ARTĂ ȘI FRUMUSEȚE A VIEȚII DE CREDINȚĂ SE MANIFESTĂ ATUNCI CÂND LE ÎMBINĂM, CÂND „SUNĂ” CONCOMITENT, ARMONIOS.

De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos. Dar cine nu are aceste lucruri este orb, umblă cu ochii închiși și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate (2 Petru 1:5-9).

Enumerarea de mai sus este cunoscută cititorilor Bibliei sub denumirea metaforică de „scara lui Petru”. Remarcăm o interesantă înlănțuire de opt elemente indispensabile vieții creștine. Citind atât versetele anterioare, cât și pe cele care urmează, constatăm că această scară se reazemă pe fundamentul solid al cunoașterii lui Dumnezeu, conform versetului trei: „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui”, dar în același timp urcă spre o „deplină cunoștință” a Domnului Isus Hristos.

Dar să analizăm modul în care ni se recomandă să urcăm această scară. S-ar putea înțelege că este vorba despre o trecere succesivă de la un element la celălalt. Dar traducerea românească a lui Cornilescu folosește termenul „uniți”, iar traducerea King James folosește verbul „adăugați”, ceea ce arată că prin acest proces nu trebuie să înțelegem o trecere de la un element la altul prin abandonarea celui anterior, precum urcăm o scară, părăsind treptele anterioare, ci este vorba de o alăturare succesivă a celor opt elemente. Astfel, credinței trebuie să i se alăture fapta (în original este vorba de fapta virtuoasă) , deoarece, așa cum explică apostolul Iacov, o credință care rămâne doar un concept teoretic și nu se materializează în fapte concrete este „moartă”. Iar apoi, din această îmbinare a teoreticului cu practica, trebuie să apară cunoștința. Doar o cunoaștere care are la temelie acești doi piloni (teoria și practica) este credibilă, solidă și convingătoare.

Dar cuceririle dobândite de pe urma primelor trei elemente trebuie să se aplice mai întâi pe terenul vieții personale prin înfrânare, prin stăpânirea de sine, prin controlul rațional și responsabil al tuturor manifestărilor noastre, fie fizice, fie intelectuale sau morale. Apoi se amintește răbdarea ca manifestare defensivă față de mediul exterior, aceasta pentru că mediul în care trăim este un mediu ostil, un mediu al păcatului, al nedreptății și trebuie să învățăm să răbdăm să suportăm, să îndurăm. Dar această răbdare să nu fie nicidecum caracterizată de lașitate, de moliciune, de slăbiciune, de pasivitate, ci o răbdare caracterizată de evlavie, adică un comportament care ține seamă de așteptările și cerințele lui Dumnezeu. În final, se amintesc două virtuți înrudite: dragostea de frați („filadelfia”, adică iubirea față de cei mai apropiați). Iar apoi această iubire trebuie extinsă asupra tuturor prin „agape”, dragostea de oameni.

Cele opt elemente conținute în scara lui Petru pot fi comparate cu notele muzicale: scala de la Do de jos la Do de sus. Și în text apare iubirea de frați, care trebuie să urce până la iubirea de oameni. Cele opt note ale scalei muzicale pot fi cântate și separat succesiv, dar sună cu adevărat frumos atunci când le „unim”, le „alăturăm” conform textului biblic, mai bine zis când le armonizăm ca să sune concomitent și succesiv, ca țesătura unei partituri muzicale, ca o compoziție melodioasă, înălțătoare. Notele muzicale rămân mereu aceleași, dar armonizarea lor va fi mereu diferită, dând naștere unei compoziții noi, în funcție de circumstanțe și de stările noastre sufletești. Același lucru este valabil și pentru cele opt elemente ale scării lui Petru: le putem interpreta separat, succesiv, dar adevărata artă și frumusețe a vieții de credință se manifestă atunci când le îmbinăm, când „sună” concomitent, armonios. Aceasta va fi compoziția noastră originală. Dar, asemenea compozițiilor marelui J.S Bach, toate trebuie să poarte – chiar și nescris – cele trei inițiale: SDG – Soli Deo Gloria! Astfel, scara lui Petru devine „scala lui Petru”! ■

Emilian Niculescu este pastor pensionar.

CA_noiembrie_2019.indd 19 10/25/2019 11:11:06 AM

BIBLIA, SURSA ȘI REPERUL PSIHOLOGIC AL CREȘTINULUI

Vorbind despre originea cuvântului „psihologie", profesorul de psihologie Amber Haque afirmă că acest termen a derivat din rădăcina cuvântului „psihic", care se referă la suflet. Cuvântul „psihologie", care înseamnă literar știința despre suflet, a fost creat în 1524 și se referea inițial la o diviziune a pneumatologiei, și anume la studiul ființelor spirituale. Această legătură între psihologie și religie se regăsește și în tradițiile estice antice (Brennan, 1994[1]; Kao și Sinha, 1997[2]). Abia în 1879, când Wundt a înființat primul laborator de psihologie din Leipzig, psihologia s-a distanțat de filosofie și religie și s-a numit „știință". Chiar spre sfârșitul secolului al XIX-lea, unii psihologi renumiți care au făcut și lucrare de pionierat (Leuba, 1896; Starbuck, 1897) au scris câteva articole influente în contextul psihologie-religie. Cu toate acestea, din cauza anumitor factori, relația psihologie-religie s-a întrerupt la începutul secolului XX, pentru ani mulți."[3] Pentru acest lucru sunt invocate motive care par întemeiate, dar evident că un „vrăjmaș a făcut lucrul acesta" (Matei 13:28), ca oamenii să poată fi îndepărtați de la Isus Hristos, izvorul vindecării și al vieții, singurul care poate oferi odihnă și sănătate tuturor celor trudiți și împovărați (Matei 11:28-30). Ca să primim această binecuvântare nespusă, Domnul Hristos ne îndreaptă spre Biblie, pentru că Scripturile vorbesc despre El (Ioan 5:39). Prin Duhul Sfânt, prin credința în El, primim toate binecuvântările psihologice și spirituale de care avem nevoie (Coloseni 2:10).

Schimbare de paradigmă în metoda științifică

Analizând eficiența metodei științifice pe care se bazează în general psihologia seculară, psihologul Van Leeuwen ridică semne de întrebare cu privire la legitimitatea folosirii metodei științifice – care Îl exclude pe Dumnezeu din cercetare – pentru studierea și cunoașterea comportamentului și gândirii umane, deoarece aceeași metodă de studiu o folosesc fizicienii, chimiștii și biologii pentru cercetarea lucrurilor fără viață și a lumii subumane. Prin urmare, afirmă el, psihologia de astăzi are nevoie de o schimbare de paradigmă.[4]

În contextul acesta, cercetătorii în psihologie au început să realizeze că oamenii sunt mai mult decât niște mașini sau animale, punându-se astfel la îndoială determinismul strict cauză-efect. Se recunoaște că omul are libertate de alegere, motivație, preocupări cu privire la morală și o dimensiune spirituală a ființei lui. Mai mult, psihologii încep să descopere problema păcatului și a conștiinței și recunosc că toate acestea au o legătură evidentă cu sănătatea mentală.[5] Modul în care operează adevărul în orice domeniu de cercetare este acela de a fi descoperit prin Duhul adevărului treptat, „ca și lumina strălucitoare a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei" (Proverbele 4:18).

În cartea sa *Știința Îl descoperă pe Dumnezeu*, Ariel A. Roth spune că, „de mai bine de jumătate de secol încoace, a fost promovată o idee fascinantă care pune sub semnul îndoielii presupusul contrast dintre știință și Dumnezeu. Această idee este aceea că dezvoltarea științei în spațiul occidental se datorează cu precădere contextului iudeo-creștin. Cu alte cuvinte, în loc ca știința și Dumnezeu să fie două lumi diferite, știința își datorează originile Dumnezeului descris în Biblie. Iar această teză este sprijinită de un număr impresionant de savanți"[6]. Este clar că „Domnul oferă, tuturor celor care cred în El și-L ascultă, înțelepciune (Proverbele 2:6) știință și pricepere, așa cum le-a dat lui Daniel și prietenilor săi în Babilon (Daniel 1:17).

Satana și psihologia

După cum știm foarte bine, ne găsim în marea luptă dintre Domnul Hristos și Satana, între a fi mântuiți pentru veșnicie și a fi pierduți în focul cel veșnic, pregătit Diavolului și îngerilor lui (Matei 25:41). Această luptă cu implicații așa de mari se desfășoară la nivelul minții noastre. Vorbind în acest context, Ellen White spune: „Timp de sute de ani, Satana a făcut experimente asupra proprietăților minții umane și a ajuns la o bună cunoaștere a acestui domeniu. În zilele din urmă, prin acțiunile sale subtile, el creează o legătură între propria sa minte și mintea umană, căreia îi inoculează gândurile lui personale. Această lucrare este realizată într-o manieră atât de înșelătoare, încât aceia care acceptă călăuzirea lui Satana nu sunt conștienți că se află sub conducerea și voința celui rău. Marele înșelător speră să dezorienteze mintea oamenilor până acolo încât aceasta să nu mai poată recepționa nimic altceva în afară de vocea lui."[7] Recunoașterea faptului că trăim vremuri de dezorientare morală, relațională etc. este tot mai prezentă, iar cauza ultimă pentru acest lucru este lucrarea celui rău. Deoarece a studiat sute de ani mintea umană și a făcut experimente asupra proprietăților ei, Satana se pricepe foarte bine la psihologie în sensul cunoașterii minții umane cu scopul evident de a o deteriora și a o distruge.

În acest context, Ellen White ne avertizează prin cuvintele: „În aceste zile când scepticismul și necredința ni se prezintă atât de des îmbrăcate în hainele științei,

CA_noiembrie_2019.indd 20 10/25/2019 11:11:06 AM

trebuie să fim pregătiți la fiecare pas. Prin aceste mijloace, marele nostru adversar înșală mii de oameni, pe care îi determină să slujească propriei sale voințe. Avantajul pe care îl are de pe urma științelor, a acelor științe care se ocupă de mintea umană, este imens. În acest domeniu, el se strecoară asemenea unui șarpe, pentru a distruge lucrarea lui Dumnezeu. Satana se apropie de oamenii acestei generații pe o cale și mai directă, prin intermediul psihologiei. Și asta pentru că el este un maestru al psihologiei, dar însușirile lui nobile au fost angajate în scopul de a se opune și de a anihila efectele îndrumărilor Celui Preaînalt."[8]

În mod sigur, știința psihologică afirmă și lucruri adevărate și valoroase, lucru confirmat de Spiritul Profetic prin următoarele cuvinte: „Științele care tratează mintea umană sunt foarte apreciate. Exercitate într-un cadru legitim, ele sunt folositoare."[9] Care este însă cadrul legitim de lucru al științelor psihologice? Cadrul lor legitim este evident cel al recunoașterii limitelor umane, un cadru care are nevoie să fie îmbunătățit în mod permanent, prin raportarea plină de reverență la Dumnezeu, care L-a făcut pe om după chipul și asemănarea Sa și Îl poate readuce la starea de la început prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Isus Hristos (Efeseni 1:7). Singura sursă de încredere care are valoare de reper absolut pentru a defini ce este legitim și ce nu este în domeniul psihologiei nu poate fi decât Biblia, pentru că ea este inspirată de Dumnezeu (2 Timotei 3:16-17) și reprezintă „descoperirea infailibilă a voii Sale, norma caracterului și criteriul de verificare a experienței."[10]

Biblia, sursa și reperul psihologic al creștinului

Profetul timpului nostru, Ellen White, spune în mod clar: „Adevăratele principii ale psihologiei se găsesc în Sfintele Scripturi. Omul nu își cunoaște adevărata valoare. Deoarece nu privește spre Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței sale, omul acționează în conformitate cu caracterul temperamentului său neconvertit."[11] Biblia prezintă prin călăuzirea Duhului Sfânt, avându-L în centrul atenției pe Isus Hristos, Marele Medic, adevăratele principii ale psihologiei.

În primul rând, este vorba despre iertarea și eliberarea de sub povara distructivă a vinovăției, adusă de încălcarea poruncilor lui Dumnezeu. Vorbind despre efectul negativ al problemelor psihologice asupra sănătății fizice în contextul vindecării paraliticului din Matei 9, Ellen White spune: „Paraliticul a găsit în Hristos vindecare atât pentru suflet, cât și pentru trup. El avea nevoie de sănătate sufletească înainte să se poată bucura de sănătate trupească. Înainte ca tulburarea fizică să poată fi vindecată, Hristos trebuia să despovăreze mintea și să curețe sufletul de păcat. Această lecție nu ar trebui trecută cu vederea. Astăzi există mii de oameni care suferă de boli fizice și care, asemenea paraliticului, tânjesc după cuvintele: «Păcatele îți sunt iertate.» Povara păcatului, neliniștea și nemulțumirea stau la temelia bolilor lor. Ei nu pot găsi ușurare până nu vin la Vindecătorul sufletului. Pacea, pe care numai El poate s-o dea, ar reda vigoare minții și sănătate corpului."[12]

În al doilea rând, suntem învățați prin Duhul Sfânt cum să ne păstrăm o minte sănătoasă: „Frica de Domnul este începutul înțelepciunii; toți cei ce o păzesc au o minte sănătoasă și slava Lui ține în veci" (Psalmii 111:10). Să nu te părăsească bunătatea și credincioșia… astfel vei căpăta trecere și minte sănătoasă înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor"(Proverbele 3:3-4).

Știința poate să ofere comentarii valoroase adevăratelor principii ale psihologiei, care descoperă problemele și soluțiile reale cu care se confruntă sufletul omenesc. Principiile adevărate care formează baza sigură pentru o abordare eficientă a tulburărilor interioare le găsim însă în Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul (emoțiile) și duhul (cogniția), încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii" (Evrei 4:12). ■

SINGURA SURSĂ DE ÎNCREDERE CARE ARE VALOARE DE REPER ABSOLUT PENTRU A DEFINI CE ESTE LEGITIM ȘI CE NU ESTE ÎN DOMENIUL PSIHOLOGIEI NU POATE FI DECÂT BIBLIA.

Liviu Văduva este pastor în Conferința Muntenia.

[1] Brennan, J. History and systems of psychology (4th ed.) New Jersey: Prentice Hall, 1994, citat în Amber Haque, *Interface of psychology and religion: Trends and developments.* Counseling Psychology Quarterly, 2001, p. 1.

[2] Kao, S.R. & Sinha, D. (1997) Asian perspectives on psychology. New Delhi: Sage Publications, citat în Amber Haque, *Interface of psychology and religion: Trends and developments.* Counseling Psychology Quarterly, 2001, p. 1.

[3] Amber Haque, *Interface of psychology and religion: Trends and developments.* Counseling Psychology Quarterly, 2001, p. 1.

[4] Sorin Săndulache, *Consiliere și psihoterapie pastorală,* Editura Institutului Teologic Adventist, Cernica 2006, p. 30.

[5] *Ibidem*

[6] Ariel A. Roth, *Știința Îl descoperă pe Dumnezeu*, Editura Viață și Sănătate, 2016, p. 32.

[7] https://egwwritings.org/?ref=ro_1MCP.18.1&para=2669.165

[8] https://egwwritings.org/?ref=ro_1MCP.19.1&para=2669.170

[9] https://egwwritings.org/?ref=ro_1MCP.20.2&para=2669.183

[10] *Adventiștii de Ziua a Șaptea cred*, București, Editura Viață și Sănătate, 2009, p. 11.

[11] https://egwwritings.org/?ref=ro_1MCP.10.2&para=2669.126

[12] https://egwwritings.org/?ref=ro_DV.77.3&para=2690.336

CA_noiembrie_2019.indd 21 10/25/2019 11:11:07 AM

ADOPTĂ UN PASTOR ARMEAN/GRUZIN ÎN ARCA BISERICII DIN ROMÂNIA

În perioada februarie-iulie 2019, în urma evanghelizărilor susținute în 2018 de către pastori români pe teritoriul Georgiei și Armeniei, departamentul de Misiune Externă al Conferinței Muntenia a lansat programul „Adoptă un pastor armean/gruzin". Proiectul s-a realizat în colaborare cu mai multe Conferințe și Uniunea noastră. În urmă cu aproape 100 de ani, pastorul Constantin Tolici era trimis ca misionar în Madagascar. Este un lucru extraordinar ca astăzi, Biserica Adventistă din România să aibă un departament al Misiunii Externe, cinstind nu doar memoria pionerilor adventiști, ci mai ales fiind un instrument în mâinile Cerului. Sau cum spune inspiratul imn: „Noi suntem brațele întinse spre largul lumii necuprinse." Ce s-ar fi întâmplat dacă etnicii germani adventiști din Rusia ar fi ocolit Viile Noi din Constanța, sau dacă preotul catolic devenit misionar adventist, Mihail Bellina Czechowski, ar fi trecut cu vederea Piteștiul? Cu siguranță, Dumnezeu ar fi găsit pe altcineva, însă și ei, și noi am fi pierdut câte ceva din binecuvântările de început. Redau mai jos impresiile pastorilor din Georgia și Armenia care au fost exponenții și beneficiarii acestui proiect.

ESTE UN LUCRU EXTRAORDINAR CA ASTĂZI, BISERICA ADVENTISTĂ DIN ROMÂNIA SĂ AIBĂ UN DEPARTAMENT AL MISIUNII EXTERNE, UN INSTRUMENT ÎN MÂINILE CERULUI.

1. Daniel Nițulescu: Cum evaluați vizita de zece zile în România?

Hovhannes Gevorgyan, pastor adventist în Alaverdi, Armenia. A fost repartizat în Conferința Moldova, districtul Onești.

La școală am învățat câteva lucruri despre România și despre locuitorii ei. La sfârșitul lunii februarie și începutul lunii martie am avut oportunitatea de a cunoaște un popor remarcabil și ospitalier. Centrul vechi al Bucureștiului m-a impresionat, de asemenea, Iașiul și Bacăul. Majoritatea timpului l-am petrecut într-un orășel primitor, Onești, acolo unde am fost tratat cu cea mai mare căldură de frații și surorile de aceeași credință. Ospitalitatea este numitorul comun al poporului armean și român. Împreună cu pastorul local, Șandru Ciprian, am descoperit agenda activităților misionare și evanghelistice din România. Sunt impresionat și motivat de sistemul dvs. de educație, de centrele Sola Scriptura și de postul Speranța TV. Impresia mea este că toate lucrează armonios sub providența divină. Îmi este deja dor de voi, fraților și surorilor adventiști. Plec spre casă cu cele mai frumoase amintiri trăite, pe care le voi evoca alături de chipurile voastre prietenoase. Vă invit să ne rugăm unii pentru alții.

2. Daniel Nițulescu: Cum apreciați schimbul de experiență din România?

Vigen Grace Nanagulyan, pastor adventist în Erevan, Armenia. A fost repartizat în districtul Liceului Ștefan Demetrescu din București.

Am fost profund impresionat de tot ce am văzut în Biserica Adventistă din România. Am întâlnit pastori dedicați, tineri activi, întâlniri evanghelistice dinamice și inspiratoare, ca aceea condusă de pastorul Georgel Pîrlitu. În timpul celor 11 zile petrecute în România am avut parte de o deosebită primire în familia pastorului Mădălin Avramescu. De asemenea, m-am bucurat să iau parte la diferite activități cu elevii și profesorii Liceului Ștefan Demetrescu. Toate aceste experiențe care m-au îmbogățit pe toate planurile nu sunt decât începutul prieteniei în Hristos dintre români și armeni, relație pe care o vom cultiva în veșnicie.

CA_noiembrie_2019.indd 22 10/25/2019 11:11:07 AM

3. Daniel Nițulescu: Cum evaluați vizita dvs. în România?

Boris Charaia, pastor în Tbilisi, Georgia. Pentru schimbul de experiență, Boris Charaia a fost repartizat la nivelul Uniunii Adventiste Române și al Conferinței Muntenia.

Vizitarea unei țări frumoase precum este România a fost o experiență de neuitat pentru mine. Felul în care lucrează Biserica Adventistă din România este inspirator și motivator dezvoltării infrastructurii adventiste din Georgia. Accentele misiunii puse în domeniul stilului de viață sănătos, educației, abnegația cu care biserica locală își îndeplinește chemarea în țara dvs. sunt tot atâtea motive de laudă la adresa lui Dumnezeu. Prin toate aceste articulări ale brațelor jertfitoare Dumnezeu re-creează chipul Său în om, redându-i demnitatea, indiferent că este vorba despre săraci, dependenți de droguri sau cupluri cu probleme maritale. Am observat că în România comunitatea locală joacă un rol foarte important în angrenajul Bisericii Adventiste. Apreciez foarte mult implicarea comunității locale în societate. Mă rog ca implicarea noastră în societate să pregătească un popor pentru revenirea Domnului Isus.

LA „DREAPTA" MISIUNII! DANIEL NIȚULESCU

ATUNCI CÂND SPUI ÎN LIMBA GRUZINĂ „IA-O LA DREAPTA" SPUI, DE FAPT, „VEI CÂȘTIGA", IAR CÂND ROSTEȘTI „IA-O LA STÂNGA", ÎNSEAMNĂ „VEI PIERDE".

4. Daniel Nițulescu: Ce impresii aveți în urma vizitei de zece zile din România?

Grigol Tsamalashvili, pastor în Batumi, Georgia. Pentru schimbul de experiență, a fost repartizat la nivelul Uniunii Adventiste Române și al Conferinței Muntenia.

Pentru o persoană care provine dintr-o țară unde adventismul se luptă pentru supraviețuire (în Georgia trăiesc aproximativ 400 de adventiști), pe de o parte, această vizită este o sursă de inspirație, pe de altă parte este o sursă a descurajării. Îmi aduce un plus de motivație și inspirație când privesc la modul în care generații întregi de români adventiști au construit ce se vede astăzi în biserică și în afara ei, un sistem misionar funcțional. Ca să nu mai vorbesc de esența adventismului, spiritul de ospitalitate de care ați dat dovadă cu prisosință. Mă simt oarecum descurajat gândindu-mă cât de în urmă este Biserica Adventistă din Georgia. Cât de mult e de lucru!

Daniel Nițulescu: Știu că aveți o experiență provocatoare a convertirii și a chemării în pastorație. Povestiți-ne pe scurt.

Grigol Tsamalashvili: În 1995, când am decis să-L urmez pe Domnul Isus, lucram ca diplomat în Ministerul Afacerilor Externe din Georgia. Am avut provocări foarte mari în privința respectării Sabatului zilei a șaptea. Șefii mei erau foarte deranjați de decizia pe care am luat-o și aproape că mi-au impus să lucrez în Sabat. Dumnezeu a intervenit uimitor, cum numai El știe și poate s-o facă, și m-a ajutat să rămân credincios în timpuri grele. M-a binecuvântat cum nimeni nu ar fi crezut că e posibil. Când am refuzat să lucrez în Sabat și toți colegii erau mai mult decât siguri că s-a terminat cariera mea diplomatică, Dumnezeu m-a binecuvântat cum l-a binecuvântat pe Daniel pe vremuri. La vârsta de doar 25 de ani lucram ca reprezentant permanent al Georgiei la Națiunile Unite din Geneva și al altor instituții internaționale. Părea aproape incredibil că eu

CA_noiembrie_2019.indd 23 10/25/2019 11:11:08 AM

fusesem numit reprezentant permanent, un diplomat de rang înalt. Dumnezeu a fost cu mine în tot ce am făcut, așa cum a fost cu Iosif și Daniel. Cu timpul am început să am dorința de a mă dedica mai mult lui Dumnezeu. După ce am vizitat Valea Valdenzilor, în nordul Italiei, locurile din munți unde valdenzii și-au păstrat credința până la moarte în ciuda persecuțiilor papale, am decis să devin pastor. După câteva luni de discuții și negocieri cu agenții guvernamentali, aceștia mi-au permis să plec. Când mi-am încheiat studiile la Seminarul Teologic de la Zaoksky, am început lucrarea pastorală în Georgia. Prin harul lui Dumnezeu, astăzi păstoresc biserica din Batumi, oraș aflat pe coasta Mării Negre. De asemenea, lucrez ca traducător și editor al publicațiilor Școlii de Sabat: lecțiuni, devoționale și alte materiale tipărite.

Mulțumesc Bisericii Adventiste din România pentru excelenta organizare a programului „Adoptă un pastor armean/gruzin". Mulțumesc Uniunii și fratelui Ristea Florian pentru tot efortul depus. Dumnezeu să-Și multiplice binecuvântările peste familiile, bisericile, instituțiile și frumoasa dvs. țară.

Pe când mă aflam cu pastorul Grigol la amvoanele bisericilor din România, l-am rugat să se roage în limba gruzină. Ne-a atenționat mai dinainte că vom auzi cuvântul „mama" de mai multe ori în rugăciune. Doar că „mama" înseamnă „tata" în limba gruzină, iar „deda" înseamnă „mamă". Deși am înțeles doar un singur cuvânt din rugăciune, „mama", am știut de atunci, încă o dată în plus, că Tatăl nostru din ceruri este cea mai duioasă mamă. „Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu niciun chip" (Isaia 49:15). Mă aflam împreună cu pastorii ucraineni într-o biserică din Cernăuți. În timp ce predicam în limba română, am pomenit cuvântul „șarpe", un cuvânt pe care nu vrei să-l repeți de prea multe ori. Am rămas surprins atunci când pastorul translator a folosit cuvântul „zmeia". Datorită fometicii, i-am înțeles repede sensul și importanța în consolidarea veridicității Spiritului Profeției. Raportul Genezei nu spune că șarpele zbura la origini. Pana inspirată însă îl descrie ca pe o pasăre măiastră: „Șarpele a fost una dintre cele mai înțelepte și mai frumoase creaturi de pe pământ. El avea aripi și, când zbura prin aer, oferea o priveliște de o strălucire scânteietoare, având culoarea și strălucirea aurului trecut prin foc. Odihnindu-se între ramurile bogat încărcate cu roade ale pomului oprit și ospătându-se cu delicioasele lui fructe, era un lucru ce atrăgea atenția și încânta ochiul celui ce-l privea."[1] Forța semantică a lui „zmeia" este copleșitoare. Da, la începuturi, șarpele era un zmeu, o pasăre care zbura printre pomii din Grădina Edenului. Pentru creștini „șarpele bătrân" este tot un zmeu, dar un zmeu ale cărui capete au fost zdrobite de „sămânța femeii", Mântuitorul nostru. Din istorie cunoaștem că mai multe limbi naționale s-au cristalizat și definit ca urmare a folosirii limbajului biblic (vezi limba germană și Reforma lui Martin Luther, limba cehă și Reforma lui Jan Hus, limba engleză și John Wycliff etc). Biblia unește oameni, popoare și limbi!

Am mai descoperit ceva în discuțiile cu colegul din Georgia. Un amănunt lingvistic care întărește din nou Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci când spui în limba gruzină „ia-o la dreapta", spui, de fapt, „vei câștiga", iar când rostești „ia-o la stânga", înseamnă „vei pierde" (vezi Matei 25). În limba italiană „sinistra" înseamnă „stânga". Alegeți dreapta Atotputernicului lui Israel și viața dvs. nu va mai fi deloc sinistră. Nici familia, nici biserica! Vă aștept la „dreapta" misiunii locale și globale!

Vă doresc să virați numai la dreapta și să stați zi de zi la „dreapta Tatălui". Iar în măreața zi, să stăm în arca salvării împreună, pe un munte mai înalt decât Araratul, pe Sion, aducându-I slavă Celui care ne-a salvat! ■

Daniel Nițulescu este directorul departamentului Misiune Externă, Conferința Muntenia.

[1] Ellen G. White. *Patriarhi și profeți* (București: Viață și Sănătate, 1999), p. 39.

CA_noiembrie_2019.indd 24 10/25/2019 11:11:08 AM

MÂNGÂIAȚI PE POPORUL MEU! (1)

ÎNVĂȚÂND DE LA IISUS
PAVEL BURLACU

„MÂNGÂIAȚI, MÂNGÂIAȚI PE POPORUL MEU, ZICE DUMNEZEUL VOSTRU!” (ISAIA 40:1)

Ideea din titlu nu este pasageră, ci intenţională, fiind reluată de multe ori în Scriptură. Iată câteva exemple: „Domnul mângâie pe poporul Său” (Isaia 49:13; 52:9), „Eu, Eu vă mângâi” (Isaia 51:12), „Cum mângâie pe cineva mamă-sa, aşa vă voi mângâia Eu” (Isaia 66:13), „şi-i voi mângâia” (Ieremia 31:13), „Domnul va mângâia iarăşi Sionul” (Zaharia 1:17). Iar unul din psalmii mesianici vorbeşte despre această nevoie umană profundă, atunci când Domnul Hristos era pe cruce pentru noi: „Aştept mângâietori şi nu găsesc niciunul” (Psalmii 69:20). Ce trist că „mustrătorii” umpleau tot spaţiul! Imaginea care-mi vine în minte din acest pasaj este că de multe ori şi noi ne regăsim în aceeaşi condiţie în umblarea prin valea plângerii.

Nevoia de mângâiere în biserică apare astăzi în contrapondere, la avalanşa tot mai furioasă a mustrărilor. Mă refer la mustrările lipsite de spiritul divin şi comparabile cu antibioticele administrate incorect, care nu doar că nu ajută, dar chiar dăunează şi produc rezistenţă. Practic, n-am cunoscut şi nici n-am auzit ca undeva să fi avut loc la nivelul bisericii o reformă şi o redeşteptare datorită mustrărilor radicale în public. Ca să nu mai vorbim de răul pe care îl fac „negativismele” de tot felul, disipate pe internet cu un zel vrednic de o cauză mai bună. În faţa acestor rechizitorii, nepocăiţii se îndârjesc, iar cei ce aşteaptă mântuirea în smerenie suferă şi sunt derutaţi.

În condiţiile laodiceanismului profetizat, poţi găsi cu uşurinţă în biserică multe lucruri de mustrat şi corijat. Dar când cobori de la amvon şi te apleci la nevoile reale ale membrilor bisericii, îţi dai seama că soluţia salvatoare nu are a face cu mustrarea la o intensitate tot mai ridicată. Chiar şi în situaţiile ce presupun mustrări aspre, în primul rând e nevoie de păstor şi păstorire. „El îşi va paşte turma ca un Păstor, va lua mieii în braţe, îi va duce la sânul Lui şi va călăuzi blând oile care alăptează” (Isaia 40:11). Această lucrare se poate face doar într-o foarte mică măsură de la amvon!

Atunci ce mesaj ar trebui să ne vină de la amvon? Simplu, să răsune mereu acelaşi mesaj divin orientat pe practicarea teoriei, în lumea reală: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine… să aduc veşti bune celor nenorociţi… să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, şi prinşilor de război, izbăvirea… să vestesc un an de îndurare al Domnului şi o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toţi cei întristaţi…” (cf. Isaia 61:1-3).

Adepţii mustrărilor în public n-au înţeles că majoritatea membrilor vin la închinare încovoiaţi de poveri. La închinare îşi caută alinarea rănilor multiple şi tânjesc ca Duhul Sfânt să le aducă o mângâiere, o încurajare. De ce nu înţeleg mustrătorii? Nu privesc suficient la Mântuitorul şi ajung orbiţi de importanţa de sine! Amăgiţi de firea lor, se simt satisfăcuţi doar dacă, direct sau prin slujitorul amvonului, mai pot „arunca vreo piatră” în cei cu care nu au relaţia frăţească poruncită de Mântuitorul (Ioan 14:34-35).

Observaţie

Am constatat că o mare parte din bolile spirituale, în frunte cu apatia, apar din înlocuirea păstoririi, ce aduce mângâiere şi încurajare, cu mustrarea şi rechizitoriul negativist. Vă amintiţi de lista păcatelor fără sfârşit cu care vrăjmaşul a venit la Luther? Ei bine, şi astăzi el umblă cu liste asemănătoare! Nu e vorba doar de predici, ci de tot felul de poezii şi mesaje mustrătoare, care aduc în prim plan, la unison, scăderile şi faptele reprobabile ale „neghinei”, inculpându-i în mod necinstit pe toţi membrii bisericii. Dacă un singur membru nu se încadrează în obiectul unei mustrări publice, nu e drept să fie inculpaţi toţi cei prezenţi. De aceea, în cele două părţi ale acestui articol, voi pleda cu dovezi biblice pentru păstrarea unui echilibru benefic în raportul dintre mângâiere şi mustrare.

Definirea termenilor

Să lărgim puţin sensul în limba română al cuvintelor „mângâiere” şi „mustrare”.

- a mângâia are ca sinonime: alina, calma, consola, domoli, îmbărbăta, îmblânzi, încuraja, îndemna, îndruma, însufleţi, învăţa, linişti, potoli, povăţui, sfătui, stimula, susţine, tempera, uşura.

CA_noiembrie_2019.indd 25 10/25/2019 11:11:08 AM

- a mustra are corespondențele: a arăta public greșeli și abateri, admonesta, certa cu vorbe aspre, condamna, dojeni, a imputa cu severitate, înfiera, ocărî, reproșa, respinge, stigmatiza.

La Minneapolis, 1888, Ellen White era îngrijorată că slujitorii dezechilibraseră raportul dintre Lege și har, credință și fapte. Astăzi, tendința către dezechilibru mușcă din toate domeniile ce țin de biserică, inclusiv în ce privește raportul dintre mustrare și mângâiere. O mustrare necesară este aceea care îl conduce pe cel mustrat la pocăință, fără a-l descuraja sau îndepărta. Biblia spune că Dumnezeu îi va sigila doar pe cei echilibrați! (Proverbele 8:20 și Ezechiel 4:9). „Calea de mijloc" nu se poate stabili prin media aritmetică a extremelor. Adică, astăzi cu unii sunt mustrător și legalist, mâine cu alții, permisiv și liberal, iar poimâine voi adopta calea de mijloc a „cărărilor neprihănirii". Calea echilibrului pentru fiecare zi este ISUS, calea Lui, care se circumscrie perfect în Cuvântul și acțiunile Sale. „Luați seama dar să faceți așa cum v-a poruncit Domnul, Dumnezeul vostru; să nu vă abateți de la cele ce a poruncit El nici la dreapta, nici la stânga" (Deuteronomul 5:32).

Două întrebări simple, ca provocare

Prima: vă amintiți ca Domnul Hristos să fi mustrat pe vreun păcătos care avea nevoie de pocăință? A doua: oare nu-L căutau oamenii pe Domnul Hristos fiindcă în prezența Lui se simțeau mângâiați și încurajați? Nu erau ei sătui de rechizitoriile publice ale fariseilor și cărturarilor campioni la mustrări? Iată ce declară Ellen White: „Fiecare creștin trebuie să fie așa cum a fost Hristos când a trăit pe acest pământ. El a fost neclintit ca o stâncă atunci când era vorba de adevăr și de datorie, dar întotdeauna a fost bun și amabil. El a avut întotdeauna o privire plină de bunătate și un cuvânt de mângâiere pentru cei nevoiași și asupriți." (*SA*3 127, ed. online)

Diagnoza și dozarea corectă

Etica medicinei include principiul *primum non nocere* (în primul rând să nu faci rău). Este valabil și în relația cu membrii bisericii. Tot asemănător medicinei, există două cuvinte-cheie pentru refacere: diagnoza corectă și dozarea corectă a remediului. Mustrarea ar trebui să fie chirurgia, iar mângâierea și încurajarea, dragostea la lucru zi de zi! Slujitorul care tot timpul arată bisturiul, în familie, între frați și mai ales la amvon, să nu se mire de ineficiență și faliment. „Niciun cuvânt care ar descuraja pe cineva nu trebuie să fie rostit, deoarece aceasta întristează inima lui Hristos și face o foarte mare plăcere adversarului. (*6M* 293.1)

În cartea lui Iov găsim un foarte trist episod de dozare incorectă. Declarativ, prietenii vin la Iov să-l mângâie, dar în realitate îl strivesc cu mustrări aspre și nedrepte. Dumnezeu dezaprobă purtarea lor! Dozarea corectă a mustrării și mângâierii în biserică o stabilește Biblia în principii clare, simple și neinterpretabile. a) Reciprocitatea – (Matei 7:12); b) Dragostea mai presus de toate. (1 Petru 4:8); c) Iertarea – (Matei 6:14; Matei 18:21-22; Matei 18:32-33); d) Limitarea foarte severă a mustrării: „mustră-l între tine și el singur" (Matei 18:15) sau (Luca 17:3-4) într-un cadru privat restrâns.

Aceia care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos și totuși sunt aspri, fără bunătate și lipsiți de amabilitate n-au învățat de la Isus. S-ar putea ca sinceritatea lor să nu fie pusă la îndoială, cinstea lor să nu fie discutată, dar sinceritatea și cinstea nu țin locul lipsei de amabilitate și bunătate. (*PR* 237.2) ed. online ■

Pavel Burlacu, pastor pensionar în Conferința Moldova

CA_noiembrie_2019.indd 26 10/25/2019 11:11:08 AM

PROCEDEUL LITERAR AL REVELAȚIEI ÎN CARTEA PROFETULUI DANIEL

DESCIFRAREA MESAJULUI
DANIEL OLARIU

În câteva articole anterioare am argumentat prezența procedeului literar al revelației în literatura vetero și nou-testamentară. De asemenea, am argumentat că tiparul x(x+1) poate fi construit cu sau fără indicii formale. Cu alte cuvinte, uneori, literații biblici au semnalat formal reiterarea de trei ori a unei fapte, iar alteori s-au limitat doar la listarea faptelor, fără precizarea printr-un numeral că acestea s-au repetat de trei ori. De fiecare dată totuși, lista celor trei elemente este urmată de un al patrulea, care constituie și punctul culminant al discursului narativ. În articolele următoare ne propunem să investigăm prezența procedeului literar al revelației în apocalipsa lui Daniel. Implicit analizei care urmează este și dezideratul de a nota aportul procedeului în decodarea mesajului cărții.

Ipostazele în care procedeul literar al revelației este atestat în apocalipsa lui Daniel pot fi organizate potrivit rolului acestuia în contextele narative. Din punct de vedere funcțional, tiparul x(x+1) poate îndeplini rolurile de indicator naratologic, cronologic sau structural. În articolul de față ne vom focaliza asupra indicatorilor naratologici, urmând ca în numerele ulterioare să-i exemplificăm pe cei cronologici și structurali.

INDICATORI NARATOLOGICI

Prin „indicator naratologic" facem referire la calitatea procedeului literar al revelației de a contribui la dezvoltarea intrigii unei întâmplări. Cel mai adesea, procedeul funcționează ca un mijloc pentru introducerea protagoniștilor. În cartea Daniel, în patru împrejurări distincte, tiparul x(x+1) îndeplinește această funcție.

La curtea împăratului

Primul capitol prezintă cadrul social-istoric al întregii cărți. Cititorul descoperă în Daniel 1 că un efect al anexării Iudeei de către Babilon a fost strămutarea în robie a unui număr însemnat de captivi. Textul evidențiază mai departe circumstanțele care au condus la sosirea la curtea lui Nebucadnețar a unor tineri iudei. Ca urmare a planificării strategice și totodată oportuniste, împăratul a dispus racolarea unor tineri capabili „de neam împărătesc și de viță nobilă, niște tineri fără vreun cusur trupesc, frumoși la chip, înzestrați cu înțelepciune în orice ramură a științei, cu minte ageră și pricepere, în stare să slujească în casa împăratului și pe care să-i învețe scrierea și limba caldeenilor" (v. 3–4).

PRIN „INDICATOR NARATOLOGIC" FACEM REFERIRE LA CALITATEA PROCEDEULUI LITERAR AL REVELAȚIEI DE A CONTRIBUI LA DEZVOLTAREA INTRIGII UNEI ÎNTÂMPLĂRI.

Informațiile biblice sugerează că numărul celor selectați forma un grup mai mare decât numărul protagoniștilor cărții. În consecință, versetul 3 informează că porunca împăratului viza un număr indefinit de tineri.[1] Acest aspect este implicit în versetul 6, în care se menționează că „printre ei erau, dintre copiii lui Iuda: Daniel, Hanania, Mișael și Azaria." Cu alte cuvinte, cu toate că numărul celor selectați pentru bursa prezidențială era mult mai mare, doar cei patru tineri iudei formează grupul select al protagoniștilor narațiunilor care vor urma.

Procedeul literar al revelației constituie mijlocul prin care personajele principale sunt introduse. Principiul selectivității se manifestă în alegerea unui grup restrâns de patru tineri. Cu toate că mai mulți tineri iudei au participat în programul prezidențial de instruire, doar în dreptul lor se remarcă reziliența la forțele compromițătoare de la curte. De asemenea, cu ocazia examenului final care consta într-un interviu cu împăratul, aceștia sunt caracterizați în opoziție cu ceilalți candidați iudei: „Împăratul a stat de vorbă cu ei, dar, între toți tinerii aceia, nu s-a găsit niciunul ca Daniel, Hanania, Mișael și Azaria. De aceea ei au fost primiți în slujba împăratului" (Daniel 1:19). Mai mult decât atât, iscusința celor patru tineri este așezată în contrast și cu cea a înțelepților Babilonului, împăratul găsindu-i „de zece ori mai destoinici decât toți vrăjitorii și cititorii în stele care erau în toată împărăția lui" (v. 20).

CA_noiembrie_2019.indd 27 10/25/2019 11:11:09 AM

Dacă din punct de vedere narativ se realizează o distincție clară între grupul celor patru tineri, ceilalți candidați iudei și înțelepții Babilonului, o distincție subtilă se face între Daniel și colegii lui, acesta fiind prezentat ca *primus inter pares* („primul între egali"). „Dumnezeu a dat acestor patru tineri știință și pricepere pentru tot felul de scrieri și înțelepciune; mai ales însă a făcut pe Daniel priceput în toate vedeniile și în toate visele" (v. 17). Semnalarea superiorității lui Daniel indică prezența tiparului x(x+1), sugerând că atenția principală va fi acordată lui Daniel, cel de-al patrulea personaj. În plus, menționarea domeniilor în care acesta excelează („vise", „vedenii") anticipează conținutul cărții care îi poartă numele.

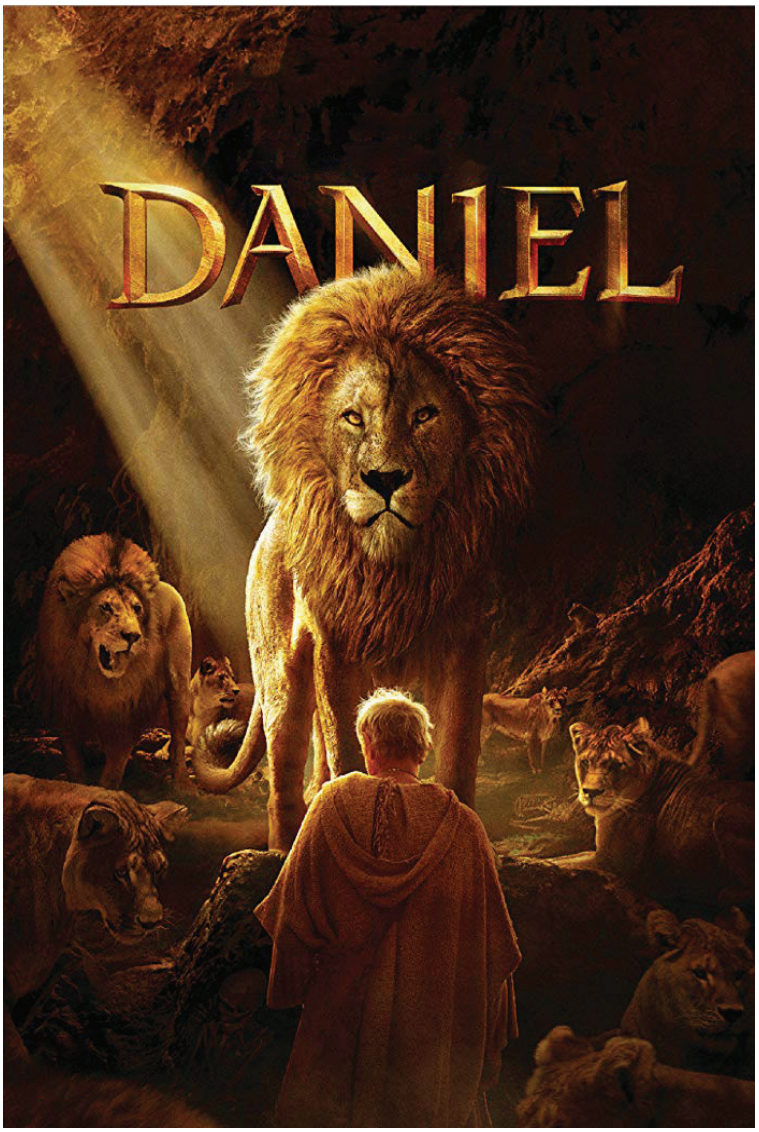

Cuptorul aprins

Episodul celor trei tineri în cuptorul arzând prezintă cititorului un alt indicator naratologic. Povestirea constituie o relatare despre obstacolele întâmpinate de funcționarii iudei implicați în aparatul administrativ de la curtea împăratului. După un răstimp nedefinit de acalmie, loialitatea lui Hanania, Mișael și Azaria a fost testată cu ocazia înălțării chipului de aur și poruncii lui Nebucadnețar ca toți funcționarii publici, indiferent de rasă și rang, să se închine înaintea acestuia. Fideli religiei monoteiste, cei trei tineri refuză plecăciunea. Ei întăresc decizia luată chiar în prezența împăratului. Ofensat și mânios de nesupunerea tinerilor, acesta poruncește încălzirea cuptorului de șapte ori mai mult și aruncarea lor în flăcări, legați. Narațiunea atinge apogeul în acest punct, cititorul așteptând deznodământul. Totuși, dezvoltarea firului epic rezervă o surpriză. În loc de o descriere sinistră a morții celor trei, tinerii sunt prezentați ca umblând liberi, în compania unui al patrulea personaj: „Atunci împăratul Nebucadnețar s-a înspăimântat și s-a sculat repede. A luat cuvântul și a zis sfetnicilor săi: «N-am aruncat noi în mijlocul focului trei oameni legați?» Ei au răspuns împăratului: «Negreșit, împărate!» El a luat iarăși cuvântul și a zis: «Ei bine, eu văd patru oameni umblând slobozi în mijlocul focului și nevătămați, și chipul celui de al patrulea seamănă cu al unui fiu de dumnezei!»" (Daniel 3:24–25). Din nou procedeul literar al revelației îndeplinește funcția de indicator naratologic, introducând personajul-cheie al întregii întâmplări.[2] Al patrulea personaj este o descoperire prin sine însuși, prezența acestuia în foc, alături de cei trei tineri, silindu-l pe împăratul păgân să recunoască faptul că „nu este niciun alt Dumnezeu care să poată izbăvi ca El" (v. 29).[3]

Groapa cu lei

Împrejurările care determină intriga povestirii despre Daniel în groapa cu lei sunt prezentate potrivit tiparului x(x+1). Daniel 6 se deschide cu o notă istoriografică, oferind detalii cu privire la schimbările politice care au avut repercusiuni asupra experienței profetului în Babilon. Ca efect al cuceririi acestuia de către împărăția mezilor și perșilor, aparatul de stat a înregistrat transformări majore. Reformele administrative au inclus o reconfigurare a ansamblului puterii. „Darius a găsit cu cale să pună peste împărăție o sută douăzeci de dregători, care trebuiau să fie răspândiți în toată împărăția; a pus în fruntea lor trei căpetenii, în

CA_noiembrie_2019.indd 28 10/25/2019 11:11:09 AM

numărul cărora era și Daniel. Dregătorii aceștia aveau să le dea socoteală, ca împăratul să nu sufere nicio pagubă." (v. 1–2). Intriga povestirii este declanșată de planul împăratului de a-l înălța pe Daniel deasupra celor trei, „punându-l peste toată împărăția" (v. 3b). În consecință, procedeul literar al revelației constituie din nou mijlocul prin care se evidențiază superioritatea protagonistului întâmplării. În contrast cu ceilalți funcționari, despre Daniel se precizează că planul împăratului era motivat de faptul că acesta „întrecea pe toate aceste căpetenii și pe dregători, pentru că în el era un duh înalt" (v. 3a).

Luptele mezilor și perșilor cu grecii

Ultimul discurs profetic al cărții utilizează procedeul literar al revelației pentru a-l introduce pe împăratul persan care urma să declanșeze un război total împotriva Greciei. „Acum, îți voi face cunoscut adevărul: Iată că vor mai fi încă trei împărați în Persia. Cel de-al patrulea va strânge mai multă bogăție decât toți ceilalți și, când se va simți puternic prin bogățiile lui, va răscula totul împotriva împărăției Greciei" (Daniel 11:2). Procedeul implică din nou selectivitate în prezentarea istoriei. Viziunea este datată „în anul al treilea al lui Cir, împăratul Persiei" (536–535 î.Hr.; Daniel 10:1), acesta reprezentând *terminus a quo* (limita inițială de timp). Întrucât versetul 3 descrie apariția Greciei pe scena istoriei prin reprezentantul ei de seamă Alexandru Macedon, *terminus ad quem* (limita finală de timp) a dominației împărăției medo-persane îl constituie 331 î.Hr., anul ultimei bătălii decisive câștigate de Alexandru împotriva achemenizilor.[4] În consecință, dominația medo-persană a acoperit o perioadă lungă de timp, incluzând între cele două limite, pe lângă Cir, mai mult de patru împărați.[5] Cel mai probabil, redarea schematică a dominației medo-persane conform tiparului x(x+1) sugerează ideea de selectivitate.[6] Cu alte cuvinte, în loc de a detalia despre fiecare împărat achemenid în parte, autorul îl evocă selectiv pe cel de-al patrulea (cel mai probabil Herxes I Ahasuerus). Doar despre el autorul detaliază că „va răscula totul împotriva împărăției Greciei".

Într-un număr viitor vom discuta rolul de indicator cronologic al procedeului literar al revelației în apocalipsa lui Daniel. ■

Daniel Olariu este pastor și predă limba ebraică și cursuri de Vechiul Testament la Universitatea Adventus din Cernica.

[1] Expresia „vreo câțiva" folosită în versiunea Dumitru Cornilescu, care presupune un număr limitat de tineri, nu se reflectă în textul masoretic. Porunca împăratului pentru căpetenia famenilor dregători viza ca „să-i aducă dintre copiii lui Israel... niște tineri" (v. 3–4), fără vreo referire la numărul acestora.

[2] Prezența tiparului x(x+1) în punctul culminant al firului narativ poate explica absența lui Daniel de la evenimentul dedicării chipului lui Nebucadnețar. Absența acestuia a constituit un *crux interpretum* încă de la început. O explicație în acest sens a fost formulată în literatura rabinică. Potrivit acesteia, Dumnezeu i-a pus în gând lui Nebucadnețar să-l trimită pe Daniel cu treburi împărătești în altă parte a împărăției, pentru ca pioșenia lui să nu umbrească în vreun fel actul de credință al celor trei tineri (b. Sanh. 93a). Vezi Carol A. Newsom with Brennan W. Breed, *Daniel: A Commentary,* The Old Testament Library (Lpuisville, KY: WJK, 2014), 114.

Explicația pe care o sugerăm este următoarea: o caracteristică a procedeului literar al revelației este selectivitatea. Cu alte cuvinte, naratorul poate trece cu vederea anumite personaje (David și frații lui) cu scopul de a modela realitatea potrivit acestui tipar. Din exemplul anterior am observat caracterul excepțional al lui Daniel în raport cu prietenii lui. Dacă numele lui ar fi menționat alături de numele celor trei tineri, din punct de vedere naratologic, focusul ar fi fost schimbat asupra lui. În consecință, pentru a evidenția aspectul supranatural al intervenției, deși prezent, Daniel nu a fost menționat, al patrulea personaj ceresc captând întreaga atenție. Ultimul exemplu prezentat în acest articol înglobează aspecte asemănătoare.

[3] Identitatea personajului misterios este identificată în context în v. 28 ca fiind un „înger": „Nebucadnețar a luat cuvântul și a zis: „Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care a trimis pe îngerul Său și a izbăvit pe slujitorii Săi care s-au încrezut în El (...)". Un efect al acestei identificări a fost că translatorul Septuagintei a introdus termenul „înger" și în v. 25 (καὶ ἡ ὅρασις τοῦ τετάρτου ὁμοίωμα ἀγγέλου θεοῦ „și înfățișarea celui de-al patrulea este asemănătoare unui înger de-al lui Dumnezeu"), un fenomen cunoscut sub numele de armonizare în traducere.

[4] Cucerirea Medo-Persiei de către Alexandru Macedon a fost tranșată în trei bătălii majore: Granicus (334 î.Hr.), Issus (331 î.Hr.) și Arbela (331 î.Hr.). Prima bătălie a asigurat dominația Imperiului Grec asupra Asiei Mici; a doua bătălie asupra Tirului, Gazei și Egiptului; a treia bătălie asupra Babilonului, Susei, Bactariei și Indiei,

[5] Lista completă a împăraților medo-persani, în ordine cronologică, este: Cambise (530–522), Smerdis 522 î.Hr., Dariu I (fiul lui Hystaspes; 522–486), Herxes I Ahasuerus (486–465), Artaxerxes I Longimanus (465–424), Xerxes II (423 î.Hr.), Dariu II Nothus (423–404), Artaxerxes II Mnemon (404–358), Artaxerxes III Ochus (358–338), Arses (338–336), Dariu III Codomanus (336–331).

[6] Ieremia 27:6–7 descrie succesiunea împăraților Babilonului în același mod, autorul utilizând de asemenea procedeul literar al revelației: (6) „Acum dau toate aceste țări în mâinile robului Meu Nebucadnețar, împăratul Babilonului; îi dau chiar și fiarele câmpului ca să-i fie supuse. (7) Toate neamurile vor fi supuse lui, fiului său și fiului fiului său, până va veni și vremea țării lui și o vor supune neamuri puternice și împărați mari." De observat este faptul că dominația babiloniană este prezentată schematic, acoperind trei generații, cu toate că din punct de vedere istoric se succed mai mult de trei împărați de la Nebucadnețar până la cucerirea Babilonului de către medo-perși în 539 î.Hr. Este interesant de notat că cel de-al patrulea element anunță sosirea unor popoare care vor pune capăt supremației Babilonului, o anticipare a cuceririlor medo-persane.

CA_noiembrie_2019.indd 29 10/25/2019 11:11:10 AM

FACEȚI UCENICI!

„Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit!” (Matei 28:20 p.p.)

IMPLICARE ÎN MISIUNE

AUREL NEAȚU

MAREA TRIMITERE NE SPUNE CĂ ACȚIUNEA DE A FACE UCENICI REPREZINTĂ FUNCȚIA PRINCIPALĂ A BISERICII.

Deși nu este ultima declarație făcută de Isus înainte de înălțarea Sa, cea din Matei 28:18-20 este numită de către cei mai mulți cercetători ai Scripturii Marea Trimitere. Totodată, este unanim recunoscut că aceasta ni se aplică nouă, credincioșilor de astăzi, motiv pentru care ar trebui să înțelegem foarte bine contextul și factorii implicați.

În primul rând, discutăm despre o autoritate, cea a lui Isus. Cuvântul „putere” înseamnă autoritate, dreptul de a folosi puterea. De altfel, întreaga Evanghelie după Matei subliniază autoritatea lui Isus Hristos, prezentă în învățătură (Matei 7:29), în vindecări (Matei 8:1-13) și chiar în iertarea păcatelor (Matei 9:6). Hristos a avut autoritate asupra Satanei și a delegat această autoritate ucenicilor (Matei 10:1). La finalul Evangheliei, Matei conchide că Isus a avut toată autoritatea.

Astăzi, fiecare urmaș al lui Isus este investit cu autoritate divină în măsura în care alege să-L reprezinte pe Hristos și să urmeze modelul Său de slujire. Credincioșii din biserica timpurie au lucrat în numele și prin autoritatea lui Isus. Și noi suntem chemați să le vorbim semenilor în numele lui Isus, dar și să trăim asemenea Lui. Este privilegiul nostru, al adventiștilor de ziua a șaptea, să le vorbim oamenilor despre Dumnezeu prin cuvânt și prin exemplul personal.

În al doilea rând, discutăm despre o activitate la care suntem chemați, despre o trimitere. Verbul grecesc tradus prin „duceți-vă” nu este de fapt o poruncă, ci un participiu prezent (a merge). Singura poruncă din pasajul acesta este „faceți ucenici”. Indiferent de locul în care ne aflăm, ar trebui să fim martori pentru Hristos și să căutăm să-i aducem pe oameni la Hristos (Faptele 11:19-21). Ucenic veritabil este cel care a crezut în Isus și și-a exprimat credința prin încheierea botezului. El rămâne în părtășia bisericii și, în același timp, este capabil să-i câștige pe alții și să-i învețe tainele umblării cu Dumnezeu. Acesta a fost modelul bisericii primare.

Din păcate, în multe privințe ne-am îndepărtat de acest deziderat. Prea mulți credincioși sunt doar spectatori în bisericile din care fac parte. Cât de rapid ar crește bisericile noastre dacă fiecare i-ar învăța pe alții printr-un program de ucenicie. Singurul mod în care biserica locală poate să se înmulțească (în loc de creștere prin adăugări) este printr-un program susținut de ucenicie. Aceasta este responsabilitatea fiecărui credincios, și nu doar a unui grup mic, care simte această chemare. Nu este suficient să câștigăm oameni pentru Hristos, ci trebuie să-i învățăm Cuvântul lui Dumnezeu, o parte foarte importantă a trimiterii din Matei 28.

Aceasta este, de altfel, și poziția oficială a bisericii noastre, așa cum o găsim menționată în *Manualul bisericii*:

„Preocuparea primordială a pastorului și a comitetului trebuie să fie un plan activ de ucenicie, care include atât hrănirea spirituală a bisericii, cât și lucrarea de plănuire și stimulare a evanghelizării în toate fazele ei.

Marea Trimitere pentru Evanghelie rostită de Isus ne spune că acțiunea de a face ucenici, care include botezul și învățarea, reprezintă funcția principală a bisericii (Matei 28:18-20). Așadar, aceasta este și prima funcție a comitetului bisericii, care acționează în calitate de organ principal al bisericii locale. Atunci când comitetul își dedică prioritar interesul și cele mai mari energii în vederea implicării tuturor membrilor în proclamarea Evangheliei și în facerea de ucenici, cele mai multe probleme din biserică sunt aplanate sau prevenite și o influență puternică, pozitivă, se va simți în viața spirituală și în creșterea membrilor. (*Manualul bisericii*, p. 160) ■

Aurel Neațu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

CA_noiembrie_2019.indd 30 10/25/2019 11:11:10 AM

PRIETENI CU ISUS

MIELUȘEII TURMEI
ALINA CHIRILEANU

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

A. Descoperă versetul folosind următorul cod: pagina – coloana – versetul

1. **627 – 2 – 142**
2. **294 – 1 – 10**
3. **814 – 1 – 8**
4. **984 – 1 – 2**
5. **1223 – 2 – 20**

Alege un verset care ți-a plăcut cel mai mult și memorează-l.

B. Completează grila de mai jos folosind titlurile următoarelor cărți biblice:

Numeri, Amos, Isaia, Naum, Apocalipsa, Maleahi, Ioan.

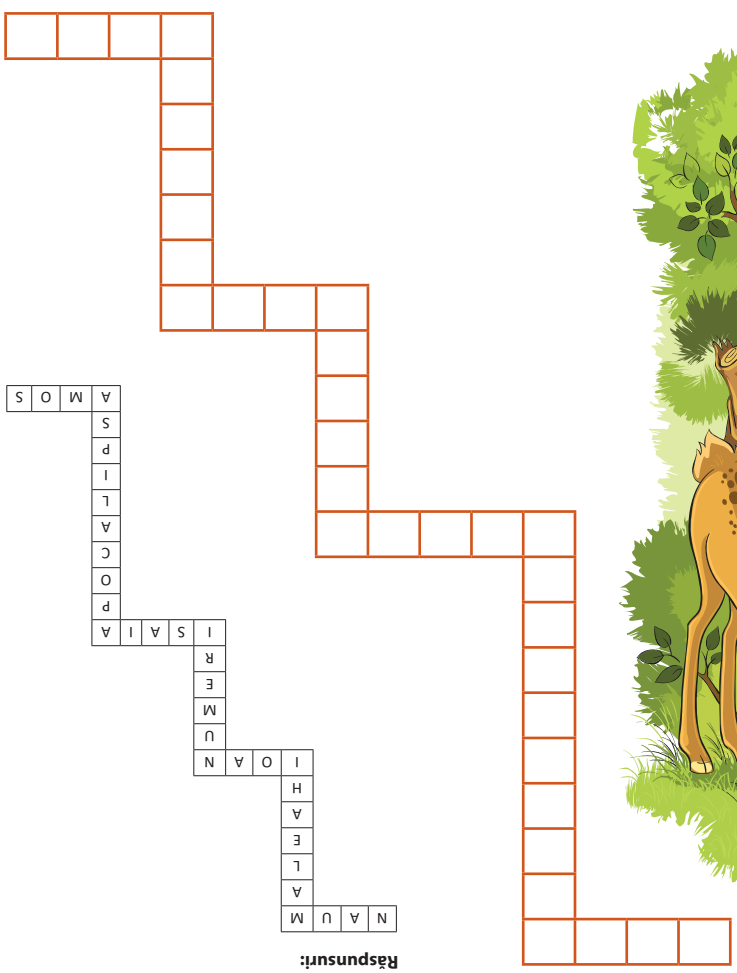

Răspunsuri:

CA_noiembrie_2019.indd 31 10/25/2019 11:11:10 AM

Convenția Națională ASi România

„Isus i-a primit, le-a vorbit despre Împărăția lui Dumnezeu
și a vindecat pe cei care aveau nevoie de sănătate."
Luca 9:11

Prin Hristos, pentru sănătatea ta!

Invitat special
DR. LEONARD A. JOHNSON

Secretar executiv Diviziunea Inter America
Speaker și scriitor

Vineri, 8 noiembrie 2019

Ora19^{00} • **Program special**
(deschidere Convenție, Cuvânt biblic...)

Sâmbătă, 9 noiembrie 2019

Ora10^{00} • **Program special**
(proiecte, experiențe, Cuvânt biblic ...)

Ora19^{00} • **Concert**

55674

Centrul de Evenimente RAB - Sângeorgiu de Mureș
8-9 nov 2019

Telefon: 0746 25 93 94 | E-mail: office@asiromania.ro | www.asiromania.ro

CA_noiembrie_2019.indd 32 10/25/2019 11:11:13 AM